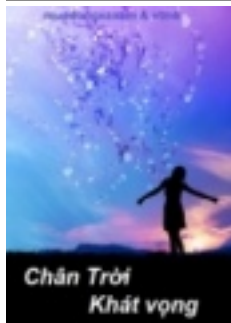

Chân Trời Khát Vọng

Contents

Chân Trời Khát Vọng	1
1. Chương 1: Sống!	2
2. Chương 2: Đêm Diên Cuồng	4
3. Chương 3: Chọn Lựa Của Hải San	8
4. Chương 4: Đùa Với Ta Sao?	9
5. Chương 5: Nếu Mất Trí Nhớ, Ta Sẽ Biến Nàng Thành Người Mông Cổ	11
6. Chương 6: Thử Dịu Dàng	12
7. Chương 7: Vạn Kiếp Bất Phục	13
8. Chương 8: Một Khắc Trầm Luân (16+)	15
9. Chương 9: Hào Kiệt Đầu Chỉ Là Nam Tử	17
10. Chương 10: Vốn Là Không Thể Buông Tay	18
11. Chương 11: Nhiệm Vụ Của Nữ Nhân	19
12. Chương 12: Rượu Độc	22
13. Chương 13: Mỗi Người Có Một Quê Hương	23
14. Chương 14: Diệt Cỏ Phải Diệt Tận Gốc	26
15. Chương 15: Trận Chiến	27
16. Chương 16: Lão Tướng Nhà Trần	28
17. Chương 17: Tổ Quốc	30
18. Chương 18: Thâm Tình	32
19. Chương 19: Quyết Định	34
20. Chương 20: Hai Kết Thúc	36

Chân Trời Khát Vọng

Giới thiệu

- Không cần đưa ánh mắt ấy nhìn ta... Nhắm mắt lại... Nếu không ta sẽ móc mắt nàng... - Móc mắt ta

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chan-troi-khat-vong>

1. Chương 1: Sống!

Chương Mở đầu (18+)

Người tiến tới thêm một bước nữa, ta sẽ cắn lưỡi tự vận ngay.

-Được rồi...

Gã đàn ông có đôi mắt của loài thú hoang, trong phút chốc trở lại tỉnh lặng như mặt hồ.

Hắn đã buông tha nàng?

Bất chợt...

-Bốp!

Một cái tát như trời giáng thẳng vào mặt nàng.

Máu ứa ra...màn mặt. Đát trời quay cuồng.

Mái tóc dài bị nắm ngược lên. Gương mặt gã đàn ông kề sát bên nàng, làn môi mỏng nhếch lên nụ cười:

-Ta không thích ép buộc phụ nữ nhưng mà....Ta càng không thích phụ nữ uy hiếp ta.

Trong lúc nàng còn chưa kịp hoàn hồn, một mảnh áo đã bị hắn thô bạo xé nát:

-Người...Ừ...Ừm...

Miệng nàng bị buộc chặt...

Hải San cố gắng vẫy vùng. Chân đạp mạnh, tay quơ mong tìm được một thứ vũ khí gì để ngăn cản hắn.

Không phải nàng chưa thấy....Lũ giặc Mông Nguyên tàn bạo tràn vào làng mạc, cướp bóc. Bao nhiêu cô thiếu nữ, bao nhiêu người bị ép xuống dưới thân. Tiếng thét gào, cộng với thêm gầm gào trong thỏa mãn của bọn chúng vang động xóm chài, khiến không khí bình yên tan nát.

Hải San muốn chết...Chết mới xóa được mọi nhục nhã, mới làm cho nàng giữ được sự trắng trong giữa non nước thân yêu.

Tay Hải San bị bẻ ngoặc ra sau. Gã tướng giặc chỉ dùng một tay đã khống chế được nàng. Hắn dùng một chân quỳ trên người nàng, đè Hải San té sấp xuống cát biển nóng bỏng.

-Ừ...ừm.....

Cái đau đớn của thân xác tạm thời không đáng sợ hơn sự nhục nhã đang phải chịu đựng. Từng mảng y phục rời ra....Như trở nên điên cuồng, nàng vùng vẫy bằng tất cả sức lực của mình

__B....b..uông...bu...uông...!

Hải San càng vùng vẫy, càng chống cự, hắn càng áp chế mạnh mẽ.

Lực đạo tàn khốc.

Tay của Hải San được buông ra.Thay vào đó hắn lật người nàng lại, một tay nắm tóc nàng, một tay thoát y phục trên người hắn:

-A...Ừm...

Không có đạo đầu, hắn tiến thẳng vào nàng...

Hạ thân khô khốc của Hải San khiến cái đau càng tăng lên dữ dội:

-A...AAAAAAAAA.....

Cảm giác gớm ghiếc bao trùm thân thể. Mỗi tác thịt da bị cắn xé, cơn đau không tác động nữa rồi. Hải San xuôi tay...Một dòng nước mắt tuôn ra, nóng hổi...

Hắn xốc Hải San trên người...

Tiếp tục cơn hoan lạc...

Nàng không phản ứng, hắn cũng không chút quan tâm. Bởi chuyện này giống như một hành động bản năng của con đực và cái trên thảo nguyên. Hắn muốn thỏa mãn chính mình, nàng là công cụ cho hắn phát dục. Nơi chiến trường sinh tử này, chuyện đàn ông cướp đoạt và ăn nằm với đàn bà là chuyện bình thường.

Làn da Hải San mang mùi vị biển. Mùi rất lạ, nó khác với hương cỏ trên thảo nguyên. Nó cũng chẳng giống mùi hương của cừu và ngựa còn vương lại trên các cô gái Mông cổ từng đêm đêm hầu hạ hắn...

Quảng nàng bây giờ như một cái xác không hồn xuống cát, hắn thỏa mãn mặc lại y phục. Tìm một nô kỹ hầu hạ hằng đêm trong lúc tên bay loạn lạc này không phải dễ. Mang nàng theo, đến lúc không cần sẽ một đao kết thúc. Hắn không như nhiều kẻ, thích cho người khác hưởng dụng vật của mình, dù đó là món hàng đã xài tới chán chê.

-Nếu người tự tử, ta sẽ mang thân thể trần truồng của người treo giữa làng này, trước khi nó phân hủy, hằng ngày cho binh lính hợp thể với thân mi, sau đó mang cho voi giày ngựa xé. Thử đi!

Hắn không có lương tâm. Cái hắn có là những chuỗi ngày chém giết, mang về cho đại hãn những chiếc đầu đầm máu của kẻ thù, sau đó đắm chìm trong hương vị của đám mỹ nhân hầu hạ.

Đất nước Đại Việt này hơn hai mươi năm trước từng là mồ chôn của phụ thân hắn.

Mẹ hắn một mình nuôi dưỡng hắn. Dù là con của quận chúa, hắn không cần một đặc ân nào. Cuộc sống với lưng ngựa, mũi tên, những phút giây xé gió đuổi theo bầy chim diều, tuốt gươm chém giết kẻ thù đã là niềm vui, lẽ sống.

Hắn là chiến thần của nhà Nguyên...

Một chiến thần khát máu...

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ.....

Con ngựa hoang bắt phục thảo nguyên....

Chương 1: Sống!

Hải San tỉnh dậy trong một căn lều rộng. Tắm thân đau nhức, tóc xơ xác, môi sưng phồng, nàng bàng hoàng cay đắng khi nhận ra mọi chuyện đều là thật... Hải San chưa chết nhưng cuộc đời đã tan nát thành muôn mảnh vụn. Gã đàn ông ấy đã vùi dập nàng không thương tiếc... không cho Hải San một cơ hội để trở lại cuộc sống ngày nào.

Không đâu... Hải San cắn chặt môi. Sinh mạng này là do cha mẹ tạo ra. Trần lão – cha nàng, người đàn ông lam lũ sớm chiều bên xóm chài nghèo, hết sức hết lòng vun đắp yêu thương, chỉ mong nàng lớn lên tươi tắn như những cụm san hô dưới đáy biển mênh mông. Hải San không được chết, không được vì một phút đau đớn nhất thời mà hủy hoại mình. Cho dù gã đàn ông tàn nhẫn ấy không thực hiện lời hăm dọa của hắn, Hải San cũng không được hủy đi mạng sống quý giá của mình. Nàng nhớ đến giờ phút đó... Bốn kẻ đàn ông hung hãn kéo Hải San xềnh xệch trên đất. Những bộ ngực trần trụi... gương mặt hả hê... tròng cười đầy nhục dục. Trước mắt Hải San trời đất mờ mịt. Một gã cúi xuống trong những âm thanh cổ vũ của những tên còn lại. Hải San đã chạm tới một thanh đao nằm chờ vợ dưới đất. Máu... Máu tràn ngập gương mặt Hải San. Đôi tay nhầy nhụa. Hải San đã giết người, lần giết người đầu tiên trong đời nhưng không làm nàng sợ hãi. Bọn chúng tiến tới, thêm một bước nữa, Hải San sẽ không ngần ngại vung đao, không giết được thêm người cũng sẽ tiến được nàng về bên kia thế giới. Với một tấm thân trong sạch... Không bẩn, không nhơ nhuốc, vẫn trong ngần như những hạt muối kết tinh. Bỗng chốc... Những tiếng hét... Gã đàn ông ấy xuất hiện, trên tay hắn là mũi giáo còn đầm máu.

- Phó nguyên soái!

Giáo vung lên, không nói không rằng. Một tên rồi lại hai tên... Nằm la liệt trên đất. Bọn chúng vi phạm quân kỷ, trong trận chiến rời hàng ngũ đi tìm gái đẹp thỏa mãn cơn khát dục vọng. Hải San sa vào tay hắn...

Hắn là... Phó Nguyên soái!

Nếu giết được hắn... Không chỉ như đã giết 4 tên lính tầm thương Nguyên Mông đó... Ít ra không chỉ có nàng, sẽ có những linh hồn thanh thản hơn vì đã được trả thù. Phải sống để giết hắn. Cửa lều bật mở. Hắn bước vào:

- Tỉnh rồi à?

Ánh mắt cảm hờn của Hải San chỉ khiến hắn cười nhạt:

- Người đâu?

- Thất vương gia...

Thất vương gia? Hắn không phải chỉ là Phó nguyên soái của triều Nguyên sao?

- Mang cô gái này đi tắm rửa, thay cho cô ta bộ đồ tắm tất một chút. Tối nay bản vương gia muốn cô ta hầu hạ...

- Dạ... Vương gia!

2. Chương 2: Đêm Diên Cuồng

Say trong men rượu. Tính của người Nguyên Mông phóng khoáng tự do. Dù hiện nay đang khoác lên mình một chức quan nhưng đa số họ vẫn giữ được bản tính hoang dã của thảo nguyên, yêu thích rạp mình trên lưng ngựa, mang cung tên vún vút dưới trời xanh. Hôm nay là một đêm mừng chiến thắng. Chiến trường không mang theo nữ nhân. Thay vào đó là những tù binh xinh đẹp. Một hương vị lạ cho những chiến binh sa mạc. Làn da nhuộm màu nắng gió, đồng ruộng khiến họ mang vẻ đẹp tươi tắn, tràn trề sức sống. Tuy nhiên thay chonụ cười rạng rỡ trên đồng xanh, nơi đây chỉ có những cái nhìn căm hận... Không bàn tay nào dâng lên hầu rượu. Nhìn cô gái ngồi bên cạnh vị phó nguyên soái, thái tử Thoát Hoan nâng ly rượu lên cao, mắt hơi nheo lại:

- A Khắc Nhĩ hoàng đệ... Mỹ nhân của đệ rất xinh đẹp... Để nàng ta thay mặt mời chúng ta một chén rượu, có được không?

- Hoàng huynh... – A Khắc Nhĩ kéo Hải San vào lòng, tay nâng chén rượu đưa lên môi – Đệ không muốn xài chung đồ với ai, hoàng huynh chắc hiểu rõ điều đó mà.

Thoát Hoan hơi nhíu mày nhưng rất nhanh trở lại vẻ bình tĩnh:

- Hoàng huynh hiểu hoàng đệ mà... Rót rượu, uống rượu đi!

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ là cháu trai của Hốt Tất Liệt, con trai của Quận chúa Minh Minh Thượng Ảnh Nguyên – một trong những đứa con được tiên đế yêu thương nhất. Cuộc đời bà là những ký ức đau thương, nhất là trên mảnh đất Đại Việt nhỏ bé này. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ từ nhỏ đã được mẫu thân rèn luyện trên lưng ngựa, lớn lên lại được chính Hốt Tất Liệt đích thân truyền dạy, hoàng tử Chân Kim hết lòng yêu thương. Hắn vừa hoang dã như những con ngựa trên thảo nguyên, nhưng nhiều lúc lại thâm trầm khó hiểu như những mạch nước ngầm trên sa mạc. Ra chiến trường hắn tàn bạo, không biết chùn tay. Hôm nay trên mảnh đất này với thân phận Phó Nguyên soái, biết bao máu đã đổ, đầu đã rơi chỉ trong vài trận đầu của hắn.

- Hoàng đệ... Hiện chúng ta đã hoàn thành bước thứ nhất của kế hoạch. Động Bản đã chiếm, tiếp theo là...

- Hoàng huynh. Hôm nay không phải chỉ là vui sao? Chúng ta chỉ nên vui thôi. Không cần quan tâm tới chính sự làm gì... Đúng không người đẹp?

Hải San giương đôi mắt tóe hung quang lên nhìn hắn. Hắn nhìn lại nàng bằng ánh mắt lạnh lùng. Bất giác vị cay ập xuống mắt. Hắn đổ ly rượu xuống đầu Hải San, bình thần nhìn nàng ho sặc sụa.

- Thú vị khi chơi đùa với những cô gái ngây thơ là thế đấy hoàng huynh. Đàng cao hứng... hoàng đệ cũng muốn giúp vui cho hoàng huynh bằng một trò hề. Không biết hoàng huynh có vui lòng chấp nhận không?

- Được... – Thoát Hoan cười sảng khoái – Mấy khi hoàng đệ có hứng như thế. Người đâu... rượu... mang rượu ra đây. Chúng ta sẽ chúc mừng Thất vương gia làm hề vậy...

A Khắc Nhĩ mỉm cười. Hắn không phải là kẻ khát máu. Nhưng ngay từ lúc bước chân vào vùng đất này, hắn đã nhận ra một điều: Dân Đại Việt nhỏ bé, song lại có cái gan lớn tày trời. Ngàn tên quân đã ngã xuống dưới ngọn giáo của hắn, chưa ai run sợ, van xin hắn một lời tha mạng. Hắn nhìn thấy trên nhiều tên trong bọn chúng có hàng chữ đỏ. Trong một cuộc chiến, tinh thần rất là quan trọng. Nó có thể khiến một tên binh sĩ bị thương nặng gắng gượng giết chết tên địch cuối cùng. Đối phó với bọn cứng đầu này, cách tốt nhất chính là đánh vào tâm bọn chúng.

- Hoàng huynh quá lời... Hoàng đệ chỉ có vài trò lẻ giúp vui, sợ hoàng huynh chê cười đó chứ.

Hắn vẫy tay ra hiệu. Binh lính dẫn theo một vài người. Vừa thấy bọn hắn đã vội vàng sụp lạy:

- Đại Nguyên quốc vạn tuế... Hoàng tử Đại Nguyên vạn tuế... Đại nhân vạn tuế...

- Người là...

Hải San thất sắc nhận ra kẻ đó:

- Xã quan...

- À... Thì ra đây là xã quan của nàng à? – A Khắc Nhĩ nhếch môi – Khi ta tiến vào làng, hắn là người đầu tiên chỉ đường cho ta tiến tới những nơi có bọn thanh niên đang ẩn nấp. Hắn còn chỉ rõ từng góc ngách đường nên Động Bản mới lọt vào tay ta nhanh chóng như thế. Nàng thấy hăng hái vậy... chúng ta phải thưởng cho hắn gì đây?

- Người...

- Người là...

- Đỗ Thiện Tâm... Tịch dân là Đỗ Thiện Tâm...

- Tốt lắm! Chắc trong thời gian làm xã quan có một số tên đắc tội với nhà ngươi. Người lại có công lớn như vậy, ta thưởng cho người một ân huệ vậy.

Lại một cái phẩy tay. Những người dân làng bị giải ra. Mắt nhuộm máu... Quần áo rách bươm... Nhưng trong mắt họ không có ai là sợ hãi. Ánh mắt Hải San bắt gặp một thân hình tiều tụy... Mái tóc bạc phơ...

- Cha...

Nàng thầm gọi trong lòng. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ đã nhận ra cái run rẩy cố giấu của nàng. Hắn bình thần:

- Chọn đi! n huệ của ngươi đó họ Đỗ kia. Chọn người mà ngươi hận nhất đi. Ta cho phép đó...

Một con chó có tự trọng của chó dù rất yêu chủ nhưng không phải việc gì cũng nghe theo lời chủ. Nhưng những con chó ghẻ thì khác, đuôi lúc nào cũng ngoắc liên hồi, cố gắng làm vừa lòng chủ. Đỗ Thiện Tâm là một con chó ghẻ. Hắn không căm thù ai trong làng, vì hắn vốn quyền cao chức trọng. Nhưng triều Trần luật lệ rất nghiêm, những bô lão đều có tiếng nói nhất định. Hắn không thể không dè chừng họ... Mà họ cũng bao lần ngăn cản một số việc hắn muốn làm. Trần Bộ là một trong số những bô lão thẳng tính nhất. Ông chưa hề tỏ ra kiêng nể hắn. Bây giờ hắn có quyền. Hắn muốn làm gì cũng được. Còn ông chỉ là một kẻ tù nhân. Tay hắn vung cao ngọn roi da...

- Chát!

Máu đỏ trên mặt vị bô lão khả kính. Gương mặt đã hằn những vết năm tháng nhăn lại... Đau chứ! Song ông không hề kêu lên một tiếng. Tên súc vật này không đáng cho ông phí một tiếng kêu.

- Thăng súc sinh!

Một vị bô lão khác không kèm chế được cơn nóng giận lên tiếng mắng. Gã xã quan Đỗ Thiện Tâm bình thường cũng ôn nhuần, nhân hậu, tỏ ra thương dân như con. Bây giờ mới hiện nguyên hình. Một con chó theo hầu lũ quân xâm lược. Ánh mắt Đỗ Thiện Tâm dồn về hướng đó. Cùng hướng với mắt hán, Hải San càng run rẩy bội phần. Đó là cha nàng.

- Trần Sở!

- Là ta đây... thằng súc sinh. Mi muốn chém muống giết thì ra tay đi! Lũ bán nước vì bảo hư vinh như bọn mi sớm muộn gì cũng sẽ bị quả báo. Chết thê thảm!

- Chết thê thảm... Chết thê thảm này...

Những ngọn roi như điên cuồng trút xuống. Cha già oằn oại trong nỗi đau. Một sức mạnh bỗng trỗi dậy trong Hải San, nàng vùng thật mạnh khỏi vòng tay như gọng kềm xiết chặt của Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ. Nhào tới người cha, giọng nàng đứt quãng:

- Cha...

- Hải San! – Trần lão thất sắc nhìn con gái – Sao con lại ở đây? Con...

Phút xum họp bất ngờ của hai cha con nàng không làm bọn người Nguyên có chút động tâm. Những cảnh tượng tử biệt sinh ly, vốn đã là thường trong cuộc chiến:

- Hoàng đệ... Tiểu mỹ nhân của đệ nhận cha con rồi... Dù sao cũng một đêm ân ái, đệ có tính tha và gọi một tiếng “nhạc phụ” không?

- Hải San... Con...

Lòng người cha đau như cắt khi nhìn thấy trên gương mặt con thơ những dấu tím bầm. Cổ còn vết răng... Chiến tranh!

- Đừng khóc... Tiểu mỹ nhân... Đừng khóc!

Hắn nâng mặt của Hải San lên. Một tay cầm lấy chiếc roi trong tay Đỗ Thiện Tâm.

- Chát!

Người Trần lão lại gánh thêm một vết dài. Máu đỏ tươi...

- Cha!

Tiếng kêu thảm thiết của người con gái bất lực vì cha mình bị hành hạ tan da nát thịt. Sự phẫn nộ của những người dân mất nước trước cái đau của đồng bào. Môi Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ nhếch lên. Hắn chỉ mới bắt đầu một trò đùa vui trên số phận con người. Tàn nhẫn! Chiến tranh mà!

- Ngươi... Ngươi dừng lại! Dừng lại đi!

Hải San chỉ có thể gào khóc, van xin trong hoảng loạn. Những làn roi đang giết chết cha nàng. Ông đã ngoài 60, làm sao chịu nổi sự hành hạ nhẫn tâm đó chứ. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ tàn nhẫn nhưng hắn không phải là dạng hành hạ người khác để thỏa mãn sự vui thích của mình. Hắn không say máu, không phải lúc nào cũng nghĩ đến việc chém giết. Mọi việc hắn làm đều có mục đích riêng mình.

- Dừng lại? Dừng lại cũng được... - Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ trao roi cho Đỗ Thiện Tâm, tay nâng cằm nàng lên, đối diện với mình – Ta cần nàng làm cho ta một việc. Được không?

- Việc gì?

- Hải San... Không được – Tạm thời thanh tĩnh, Trần lão gom hết lực tàn, khó nhọc – Bọn chó Nguyên không có gì tốt. Dừng làm chuyện gì cho bọn hán... Không được...

- Cha....

Hải San đâu phải là đá. Người cha bao năm sống vò võ nuôi con nơi làng chài bé nhỏ, có gì ngon cũng để lại phần con.

- Hoàng đệ... Không phải đệ định cho chúng ta xem một màn tình cảm cha con quyền luyến thế này thôi chứ? Thế đúng là hơi quá nhạt nhẽo rồi.

- Đệ quên mất... – A Khắc Nhĩ buông nét cười hờ hững – Đệ thật ra muốn mọi người cùng chơi một trò chơi... Trò săn người... Nhưng tình tiết bất ngờ kéo dài quá lâu thời gian. Thôi, để xử lý một lần cho nhanh vậy.

Hắn khoát tay. Những tên lính phía sau bước tới. Dao vung lên. Máu phun ra tứ phía. Bắn vào mặt Hải San nóng hổi! Nước mắt nàng bắt đầu rơi theo làn nước ấm mà đặc quánh ấy. Xung quanh thoáng chốc bao trùm một mùi tanh tươi... Mùi của tử thi... Nhưng những người phía trên thì không hề chớp mắt. Quen rồi...

- Hoàng đệ này... Đội hành quyết của đệ đúng là danh bất hư truyền... Một đao nhanh gọn, chém đầu kẻ thù... Chiến trường sẽ cần đến tay bọn chúng đây...

Mặt Đỗ Thiện Tâm trắng bệch nhưng sau khi hoàn hồn, hắn rất nhanh lên tiếng:

- Vâng... vâng ạ... Tài của Vương gia quả là xuất quỷ nhập thần... Tiện dân!

- Cảm ơn người... - Người đâu... Đưa hắn vào trong, ban cho hắn vàng bạc 1000 lượng.

- Dạ...

- Đa tạ vương gia... Đa tạ hoàng tử... Đa tạ...

Hải San vẫn còn run rẩy. Trần lão vẫn còn đó. Những vị bô lão trong làng đều như hóa đá trước nỗi đau. Nhưng không ai khóc... không ai sợ hãi. Chỉ có lòng căm hận ngàn ngút trong mắt họ.

- Giải bọn họ vào trong!

Không khí yên tĩnh...

- Thất vương gia giết hết bọn tù nhân cũng phí. Để lại bọn chúng ta có thêm một đám nô lệ đáng kể... Chưa kể chúng còn có thể chột nhiều thông tin về Đại Việt, thuận lợi hơn khi hành quân.

- Các người đúng là biết một mà không biết hai – Thoát Hoan khoát tay – Đám người Đại Việt rất cứng đầu... Mang chúng là nô lệ, khác nào nuôi một lũ hổ trong nhà. Ai biết lúc nào chúng sẽ đâm sau lưng ta hả?

Chúng tướng ngẩn ra. Rồi một tên đứng dậy:

- Bọn thần ngu muội không hiểu ý thất vương gia. Nhưng đã giết thì giết hết, sao người còn lưu đám già lão ấy lại làm gì?

- Ta cũng hơi thắc mắc đó hoàng đệ – Không phải đệ... Yêu hoa thì yêu cả gốc, định lấy lòng tiểu mỹ nhân nên không giết cha nàng ấy chứ?

Thoát Hoan cười to sau câu nói như trêu đùa. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ không đáp, cúi xuống Hải San:

- Không sao rồi... Cha nàng sẽ không sao...

- Người... người muốn gì?

- Tiểu mỹ nhân thật thông minh. – A Khắc Nhĩ lơ lửng tia tán thưởng – Ta có thể tạm thời không giết bọn chúng. Thật ra thì chúng tuy có chút ít lịch lợi, khi cần có thể mang ra khống chế bọn quân Đại Việt các nàng song ta nghĩ chỉ bao nhiêu đó là chưa đủ. Ta muốn nàng, hãy làm một việc gì đó có ích cho ta, để ta... ta suy nghĩ lại chuyện thả cha con nàng sau khi thành công nhé?

- Chuyện gì? Người... người muốn ta phải làm sao?

- Nàng... nàng cùng ta diễn một vở tuồng. Làng của nàng bị chúng ta giết hết... Chỉ có nàng là may mắn sống sót. Đem theo thân phận đó đến với người của nàng... Sau đó dò la... cho chúng ta biết... Bọn vua quân nhà Trần hiện chủ yếu ở nơi nào? Ta chỉ cần có thể mà thôi.

- Hay... Hay... – Hoàng đệ! Tuy là nước cờ này bọn Đại Việt từng làm rồi. Nhưng dùng người của chúng để hại lại chúng. Ý rất hay!

Môi Hải San cắn chặt.

Mắt ráo hoảnh.

Phản bội...

Hình ảnh cha người đầy máu, oằn oại dưới làn roi của kẻ thù. Những tên đao phủ lạnh lùng xuống tay. Một khi không còn giá trị dụng nữa, cha nàng, các vị bô lão rồi sẽ phải rơi đầu như những người kia. Con người đó không biết hù dọa, nói ra tay thì sẽ ra tay...

- Hải San, bộ hạ triệu tập cha cùng nhiều chú bácra dự hội để bàn việc nước. Bộ hạ coi trọng chúng ta... Rất coi trọng chúng ta! Có một vị vua như vậy, chúng ta sợ gì mà không thắng.

- Đánh! Chúng ta phải đánh! Không nhục nào hơnnhục mất nước...

Mắt cha lấp lánh khi nói về những điều đó. Congái cha phản bội, cha sẽ đau nhiều lắm... Phải không cha? Cha không còn vượt tócon gái yêu thương nữa. Không cần dẫn dò con đi ngủ sớm, mai rồi hãy vá nốtchiếc áo rách bướm. Cha ơi! Con gái không muốn nhìn cha chết... Cha ơi!

3. Chương 3: Chọn Lựa Của Hải San

Hải San không khóc nữa. Khóc chẳng có thể giải quyết được chuyện gì. Gương mặt thanh tú ngẩng lên, đôi mắt trong trẻo nhìn thẳng vào A Khắc Nhĩ:

- Ta phải chọn lựa sao?

Hắn không trả lời nhưng ánh mắt đầy tự tin và kiêu ngạo đó, nói cho nàng biết, trong mắt hắn Hải San như cá nằm trên thớt, hoàn toàn không có lựa chọn nào khác ngoài cách buông xuôi.

- Ngài là hoàng tử Thoát Hoan?

- Đúng vậy!

- Các người vốn tự xưng là đại binh thiên triều mưu tài vông lược, không lẽ cuối cùng phải chiến thắng bằng cách bắt ép một cô gái phản bội lại đất nước của mình sao?

Im lặng. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ cũng im lặng. Hắn hoàn toàn không dự đoán được người con gái nhỏ bé trước mặt lại có thể hỏi câu nói đó.

- Tiểu cô nương... Binh bất yếm trá – Thoát Hoan cười nhạt – Huống hồ gì chuyện phái người làm gián điệp trong quân đội, đâu phải chúng ta là kẻ mở màn. 27 năm trước, Đại Việt các người cũng từng giở trò quỷ quyết ấy.

- Người gián điệp ấy là người Đại Việt, làm việc cho người Đại Việt, chết cũng vì dân Đại Việt. Bây giờ các người bắt một người Đại Việt làm gián điệp để cứu cha ruột của mình... Đó là oai phong và khí thế của người Mông cổ sao? Hải San không phục!

-

- Người đã nói với ta... Nếu ta chết, người sẽ cho bọn lính của người làm nhục xác chết của ta, để ta phơi bày trước bao cặp mắt. Thực lòng là ta sợ... ta sợ lắm. Nhưng so với việc người khiến ta nước cũng không dám nhận, có cha mà không thể ôm cha thì thật không đáng gì. Trước khi chết, linh hồn ta là trong sạch.

Hải San đã chọn... Chết! Chết là hết! Chết là không phải nhìn cha quần quai trong những trận đòn xé da xé thịt. Chết là không cần đối diện với nỗi lo sợ pháp phòng, cái đau xé tận tâm can bởi sự vùi dập bạo tàn của hắn. Nàng lao đầu vào chiếc cột đá đầu làng. Máu đầm ướt mặt. Mọi vật mờ ảo. Hải San không còn thấy đau nữa. Nàng sẽ chết, sẽ không còn phải chịu khổ trên thế gian này.

Hành động này quả nhiên ngoài dự liệu của Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ. Thoát Hoan cũng giật mình, tiếng xì xào vang lên từ chúng tướng. Rồi một tràng cười:

- Hoàng đệ... đệ gặp đối thủ rồi. Tiểu cô nương này thà chết chứ không làm con cờ của đệ. Rất có khí phách...

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ đưa tay lên mũi nàng. Hơi thở vẫn còn tuy không đều và ngày càng trở nên yếu ớt:

- Chưa chết à?

- Người đâu... Đưa nàng ta vào trong... Cứu sống cho ta!

- Cứu sống xong đệ sẽ làm gì nàng? Thực hiện lời đe dọa ả? – Thoát Hoan đứng dậy – Quân đại Nguyên ta giết người không ghê tay, cũng thích hưởng dụng những hương vị lạ cho vơi nỗi buồn xa xứ nhưng... cưỡng bức một cô gái đang dở sống dở chết, ta nghĩ chẳng có ai thích thú gì đâu.

- Đệ không có ý định đó.

Lần đầu hấn mất đi sự không chế bởi một cô gái nhỏ phương Nam. Bị hấn giầy vò, làm nhục, nàng ta không có can đảm chết. Nàng ta cũng sợ chết, sợ nỗi nhục nhã thân xác không toàn vẹn. Nhưng bây giờ hấn mở cho nàng một con đường sống, nàng lại không đi theo đấy. Nàng muốn chết... Ít ra linh hồn cũng được trong sạch ư? Cái gì là linh hồn trong sạch? Cái gì là sống không bằng chết. Hấn nhất định cho nàng nếm đủ mùi vị của cảm giác đó. Để nàng nhìn từng lớp lớp một cái gọi là đồng bào của mình ngã xuống. Để những gã nàng tôn thờ quỳ mọp dưới chân hấn, van xin hấn tha ột con đường.

Nàng sẽ không chết... Vì điều ấy!

4. Chương 4: Đùa Với Ta Sao?

Đã 3 ngày rồi Hải San chưa tỉnh.

- Thừa Thất vương gia... Thương thế cũng bệnh nhân không phải là không có cách cứu... Chỉ là hình như... nàng ta không có ý thức cầu sinh... E là...

- Nàng ta chết... Ông cũng phải chết... Hiểu không?

Có những chuyện Thất vương gia như hấn có muốn không nhất thiết là phải làm được. Hấn không nín kéo được chuyện sinh tử, không làm ột người đang hôn mê thanh tỉnh. Cảm giác vô dụng này đeo bám làm hấn vô cùng khó chịu. Để giải tỏa cảm giác khó chịu này, hấn chỉ có cách duy nhất là lên ngựa. 6 cánh quân chia thành các mũi, tấn công ải Nội Bàng, nơi quân Trần đang hội quân, có cả gã Tiết chế quốc công Trần Quốc Tuấn.

Tùng! Tùng! Tùng!

Tiếng trống giục quân vang vọng cả chiến trường. Tay cầm mũi giáo, hấn đích thân ra trận. Trường xà trận bủa vây quân Trần, chuyển hóa linh hoạt, vây hãm quân địch, sau đó dùng cung tên, xạ tiễn liên hồi, không cho chúng một con đường thoát.

- Người đâu... Đội cung thủ lui lại cho ta...

- Hoàng đệ... Đang thắng thế mà... Sao lại cho đội cung thủ lui lại vậy.

- Đệ muốn chúng có cái chết nhanh hơn một chút... Và lại... tên bắn có hạn. Hết tên, sát thương cũng chẳng được nhiều.

- Ra vậy...

Sau cái khoát tay, đội cung thủ lui xuống, đội kỵ binh lao vào trận. Giáo tung loang loáng. Máu tuôn chảy khắp nơi. Thung lũng đã thoáng chốc biến thành một mồ chôn tập thể. Cả Đại Việt lẫn Nguyên triều đều góp vào bãi tha ma đó bao nhiêu xác chết. Xem ra chỉ có lũ điều hâu, quạ là mừng vui, nhiệt liệt đón chào.

- Tăng cường công kích... Một mũi khác khoảng 1000 người di chuyển ra sau, mang cỏ khô và thuốc pháo ra đây... Ta muốn trong một canh giờ, xung quanh nơi này là nơi của lửa...

- Tuân lệnh Phó nguyên soái...

- Hỏa công à?

- Hoàng huynh... Đại Việt khí hậu quanh năm nóng bức. Nay lại là tháng 2 trời khô hanh... Một mồi lửa thôi là bọn chúng cháy thành than. Đứng rời mắt, chờ xem kịch hay của đệ.

Những bó đuốc sống... nghìn ngút cháy. Tiếng la hét thất thanh, sự giãy giụa cầu la trong tuyệt vọng. Lửa làm bọn chúng hoảng loạn, một số ẩn nấp dưới chân núi trong những hang đá đều mò ra. Máu... Chém giết! Một buổi chiều ảm đạm. Hấn nhìn những xác người la liệt... Có xác cháy đen, co quắp, có xác giữ được hình dạng nhưng gương mặt đầy hoảng loạn tột cùng. Thêm những xác người bị quân của hấn giải đi đang kêu thét, chống cự. Vài cô gái van xin đám khát tình trong tuyệt vọng. Hấn nhớ lại trong buổi chiều hôm đó... Hấn đột nhiên nhìn thấy những tên quân đuổi theo một cô gái nhỏ nhắn. Có hoảng hốt nhưng nàng không kêu khóc. Hấn động tình, bản năng chiếm hữu bỗng nổi lên... Linh hồn trong sạch...

- Bẩm phó nguyên soái – 1 cung thủ quỳ dưới chân hấn, lễ độ – Tin từ trong, cô gái kia đã tỉnh lại rồi.

Khi trở về quân doanh, trên chiếc giường kia, cô gái nhỏ đang ngồi đó. Xung quanh nàng là những thầy thuốc hấn đưa về.

- Vương gia...

Hấn tiến tới bên giường...

Hải San lùi vào góc giường...

Nàng nhìn hấn... Sợ hãi! Nhưng không có căm thù:

- Ông... ông là ai?

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ như chấn động:

- Như thế này là sao?

- Tâu vương gia... Có thể là nàng bị va mạnh vào đầu. Sau khi tỉnh lại, tạm thời... tạm thời mất đi trí nhớ.

Mất trí nhớ? Chuyện đùa sao? Mất trí nhớ nghĩa là quên hết, không còn nhớ hấn là ai, hấn đã vùi dập nàng thế nào sao? Cũng có nghĩa là... dù hấn có làm gì nàng của bây giờ cũng không ý nghĩa. Người phụ nữ lần đầu tiên chống lại hấn, cho hấn cảm giác thất bại không phải là kẻ đang ngồi đây, nhìn hấn trong trống rỗng:

- Khốn nạn!

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ gầm lên, nắm lấy bờ vai gầy guộc của Hải San, lắc mạnh:

- Mất trí nhớ à? Đừng giả vờ với ta... Khốn kiếp... Ta là ai? Là ai?

- Ông...

Hải San thực sự khiếp sợ. Nàng run lấy bầy trong đôi tay như gọng kìm của hấn:

- Tôi... tôi không biết... Tôi không nhớ gì cả... Không biết...

- Khốn kiếp!

Hấn xô bật nàng ra. Không thể như thế được. Mạnh mẽ, hấn lôi nàng ra khỏi lều:

- ... Đau... Buông... Đau...

Cô gái kia không kêu lên vì đau như vậy. Giả vờ ư? Được... Ta sẽ cho nàng thấy... Cái giá phải trả cho việc đùa bỡn ta thê thảm đến thế nào...

Hấn kéo nàng lên ngựa...

- Buông ra... Buông... Tôi không đi!

- Kháng cự đi! Kêu la lớn hơn... Kêu lớn hơn nữa...

Ngựa phi vùn vụt. Gió thổi bên tai bỗng rát. Hải San có cảm giác những thân cây trước mặt như muốn đâm sầm vào nàng. Tới một vùng quân doanh khác, cách không xa nơi hấn đóng quân.

- Phó nguyên soái...

- Mở cửa ra... Lôi bọn bô lão đến gặp ta...

Những ông lão râu tóc bạc phơ, sau mấy ngày bị hành hạ đã trở nên tiều tụy vô cùng. Chỉ có đôi mắt là vẫn sáng, cái nhìn với hấn không gọn chút sợ hãi, hoang mang.

- Hải San!

Trần lão kêu lên khi Hải San, con gái ông đang trong tay gã khốn kiếp đó:

- Nhìn đi... Nhìn đi... Đây là ai?

- Là... – Hải San hoang mang – Là... Tôi không biết... không biết... Không biết là ai cả! Tôi...

- Hải San... con...

- Không biết à? – Cơn giận của hấn càng thỗi bùng hơn nữa – Được, đã không quen, vậy ta làm gì ông ta, nàng cũng không cần quan tâm. Có đúng không?

Hấn vẩy tay ra hiệu. Bọn quân hầu nhanh chóng dẫn Trần lão ra, xé lớp áo trên người ông. Lửa được nung đỏ. Một chữ Nô

- Ủ... A...

Cái nóng xé nát thịt da. Một vùng thịt bóc ra mùi cháy khét... Tuổi già làm sao chịu nổi sự hành hạ tàn bạo đó. Trần lão gục xuống.

- Không... Đừng... Đừng làm vậy mà... Đừng...

- Còn không nhận là giả vờ mất trí với ta à? Lão già đó là cha người... Là cha người.

-Tôi... tôi thật lòng không nhớ – Hải San ôm đầu – Nhưng không nên hành hạ người ta như vậy. Ông là kẻ ác... là đồ máu lạnh. Kẻ xấu!

Kẻ xấu? Không phải là lũ bại hoại sao? Hải San đã nhìn thẳng vào mắt hấn. Đôi mắt phẫn nộ, cứng cỏi của ngày nào. Hấn đã làm gì? Xưa nay hấn làm việc chưa hề không khống chế được. Hành hạ một lão già không có khả năng phản kháng, chẳng vì mục đích trên chiến trường mà chỉ để người con gái này thừa nhận nàng gạt hấn. Nàng không có mất trí nhớ. Hấn sẽ lại có dịp buộc nàng phải quỳ xuống dưới chân mình, van xin tình nguyện chứ không cần bắt buộc. Diên mất rồi... Trò trẻ con thế mà có thể nghĩ ra.

- Giam chúng lại...

Hấn quay sang nàng, đôi mắt trong veo đang hướng về hấn tia nhìn hoảng loạn:

- Còn nàng... Xem như là một con người mới. Ta sẽ đùa với nàng, đùa cho đến lúc nào chán thì thôi...

5. Chương 5: Nếu Mất Trí Nhớ, Ta Sẽ Biến Nàng Thành Người Mông Cổ

Trò chơi độc ác nhất. Hấn mang nàng về lầu...

- Nàng tên là Nạp La Hải San... Là tiểu thiếp của ta...

- Là tiểu thiếp của ông? Không... sao lúc này ông bảo đó là cha tôi? Tôi không tin...

- Cha nàng phản bội Đại Nguyên ta. Nàng là Nạp La Hải San. Nàng hiến mình cho ta để chuộc lỗi cho cha nàng.

Hải San nửa tin nửa ngờ nhìn hấn.

- Tiểu thiếp... Hầu hạ ta đi!

Hấn đùa cợt nàng. Liên tiếp đùa cợt. Cái gì đó rất quen thuộc, nhưng cũng rất đáng sợ. Cái đau đớn khi hấn tiến vào xé toạc da thịt, khiến Hải San không khỏi thốt lên tiếng rên la. Nàng là một tiểu thiếp. Người đó... là cha nàng? Có lẽ vậy... Bởi cảm giác đau đớn khi ông bị người khác hành hạ khiến Hải San không thể kiềm được dòng nước mắt:

- Phải làm sao? Làm sao ông mới tha cho ông ấy? Tôi phải làm sao?

- Hầu hạ cho tốt... Để ta thoả mãn... Ta sẽ tha cho hần và nàng.

Hần cười khùng khục. Tiếng cười của ma quỷ từ dưới địa ngục vọng về. Nàng căm ghét hần, thà chết cũng không tuân theo lệnh hần. Hần sẽ mang nàng theo trên mọi nẻo chiến trường, cho nàng thấy máu. Hần cũng sẽ trao cho nàng những ngọn giáo, những lưỡi gươm để nàng đâm vào đồng bào của mình. Để xem nếu đâm đóng kịch, nàng có khả năng đóng vai kẻ phản bội hoàn hảo thế không?

Hay là... Hần đâm sâu thêm chút nữa. Không cần sau đó ép nàng dùng thuốc... Hần muốn nàng phải hoài thai giọt máu của hần. Để một lúc nào đó tỉnh ra, nàng đau đớn với ý nghĩ mang đứa con của kẻ thù. Cầu tạp chủng, quê hương không chứa nàng. Đại Nguyên cũng không cần một đứa trẻ kết tinh từ đám dân chiến bại. Tại sao lại phải tàn nhẫn với nàng đến thế? Bởi hần không quên được ánh mắt quật cường của Hải San đêm đó. Hần lần đầu thất bại, lần đầu vô lực trước một cô gái không chịu theo sự sắp đặt của Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ hần ta...

- Đồ khát máu... Ngươi là kẻ ác...

Hần là một chiến binh bất bại. Hần mang theo niềm tự hào của đồng cỏ. Kiếp sống của hần là chinh phạt. Làm cỏ một dân tộc, một quốc gia, huống hồ gì một nàng con gái mảnh mai của vùng đất nhỏ bé này. Binh lính Đại Nguyên vẫn tiến như chỗ không người. Suýt chút nữa gã quốc công tiết chế đã nằm trong tay hần... Quân hần đã truy đuổi hần ta một quãng đường dài. Dòng sông rộng dường kia... Đến nơi sẽ là ngô cụt... Thiên la địa võng đã chuẩn bị được giăng ra. Nhưng hần lại thất bại vào phút chót. Nơi đó có một gã đang chờ sẵn. Thuyền nhẹ... cả đội binh đành bó tay nhìn bọn hần rời đi. Trong tên bay lửa đạn tên kia không may may hoảng loạn, vẫn kiên quyết chờ chủ tướng. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ ra hiệu:

- Đưa cung tên đây cho ta...

Thuyền đã khá xa bờ. Gã quốc công tiết chế giữa thuyền sừng sững... Mũi tên xé gió lao như bay.

- Phập!

Mũi tên thứ nhất cắm vào lá cờ trên đầu mũi. Cờ gãy. Mũi thứ hai ngay lập tức rời khỏi cung. Gã đầu thuyền vung mạnh tay chèo. Mũi tên bay cắm vào mạn thuyền. Mũi thứ ba lao tới... Không người che đỡ... Một thân người lao ra đón lấy mũi tên. Mắt Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ tối sầm. Lấy thân người che tên cho chủ. Trung thành tuyệt đối. Lần đầu tiên hần bắn đến 3 mũi mà không giết nổi đối phương. Thú vị đấy. Trận chiến này, ta nhất định đánh khi nào thắng mới thôi.

6. Chương 6: Thử Dị Dàng

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ trở về doanh trại, lòng nặng như đeo chì. Cuộc chiến này muốn thắng, nhất định phải đập đầu rắn, nhưng con rắn Đại Việt này dai hơn hần tưởng:

- Vương gia đã về...

Hải San cùng những nàng hầu đang may áo lông cừu. Đây là công việc bình thường của phụ nữ nhà Nguyên khi quân đội đang ra trận.

- Lui ra hết cho ta...

Chỉ tay vào nàng, hần gằn giọng:

- Nàng ở lại...

Đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng Hải San:

- Hôm nay đã nhớ thêm được gì chưa?

Đầu óc mờ mịt, càng cố càng trống rỗng, Hải San lắc đầu. Hần không nói thêm gì nữa. Vốn định về trại sẽ đùa bốn nàng, hành hạ nàng cho vui đi cơn bực dọc. Nhưng ngẫm lại, đường đường là một kẻ oai nghiêm lẫm liệt trên chiến trường, không giết được chủ tướng của người ta, lại lòi người khác ra chịu trận sự bực tức của mình, thật là vô lý.

- Ta mệt rồi... Hầu hạ ta nghỉ ngơi!

Hải San cứng ngắt người, nhưng thân phận “tiểu thiếp” nàng không thể từ chối. Nàng cởi giày cho hắn, đôi bàn tay nhỏ nhắn giúp hắn thoát áo ngoài. Một vết thương vẫn còn đang rỉ máu:

- Vương gia...

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ nhìn theo ánh mắt nàng. Thờ ơ:

- Thương thế nhỏ thôi mà... Ta cũng không để ý là nó bị lúc nào.

Nàng không nói, chỉ lẳng lặng lấy đồ dùng sẵn sóc vết thương. Cử chỉ nhẹ nhàng, khuôn mặt chăm chú. Mấy tháng nay Hải San không ra ngoài. Da nàng trắng hẳn ra, khiến gương mặt càng thêm xinh đẹp. Nét quyến rũ của thảo dã, A Khắc Nhĩ cũng biết, khi đã ngắm nhìn, sẽ gây ấn tượng rất sâu. Nàng từng ngồi trên ngựa của hắn, kinh hoàng nhìn nhà cửa cháy rụi, thậm chí còn đâm vào ngực hắn, giãy giụa muốn thoát khỏi khi nhìn những đồng bào của nàng la liệt ngã dưới gót giày. Hắn tặng nàng vàng lụa, nàng không cười, chỉ xin hắn đừng giết, đừng chém thêm những người vô tội nữa. Nước mắt nàng đầm đìa... Hắn không mềm lòng... Nhưng không cảm thấy khoái trá như từng nghĩ trước đây. Hắn vốn định cho nàng không còn lối ra, thậm chí biến nàng thành một phi tử khát máu của hắn, yêu thích việc chém giết, nhìn từng người một ngã xuống dưới chân mình. Nàng có thể là mất trí nhớ, nhưng con người nàng vẫn vậy. Nàng xin hắn một ngụm nước, ột gã sắp chết trên chiến trường. Hắn lạnh lùng nói không, nàng quỳ xuống ôm chân hắn, đôi mắt đẹp cầu xin. Vô thức, hắn trao nó cho nàng. Hắn không nỡ nhìn nàng khóc nữa.

- Chết tiệt!

Hắn ôm lấy nàng, mạnh mẽ làm cái việc đàn ông nên làm. Nàng dưới thân hắn, xuôi tay chịu đựng, đôi mắt ráo hoảnh... Không hưởng ứng, cũng không phản đối. Thật khó chịu:

- Nhìn thẳng vào ta... Nếu không ta sẽ móc mắt nàng.

- Vương gia...

Nàng nhìn hắn. Đôi mắt sáng không né tránh. Đôi tay hắn lướt trên những đường nét thanh tú:

- Hận ta sao?

Nàng không trả lời, lại im lặng. Hắn bật cười... tiếp tục công việc của con mãnh thú, giày vò nàng trong đêm. Thân xác được thỏa mãn nhu cầu mới có thể ngủ ngon. Trong thình không, chỉ vang lên tiếng gầm gừ trầm đục của hắn. Đôi môi nhợt nhạt của nàng không hé nửa lời, để mặc cho hắn tìm kiếm trên thân thể mình. Bỗng dừng, hắn dừng lại, nhẹ nhàng hơn... Một giọt nước vô thức lăn trên má Hải San, vị mặn của nó làm hắn như khựng lại. Thương tiếc... Lần đầu tiên hắn hôn môi nàng... Những ngón tay lần dò sau lưng, vuốt những sợi tóc mây mềm mại. Hắn mệt rồi... Muốn ngủ... Ôm người con gái này vào lòng và ngủ... Ngày mai lại tiếp tục lên đường... Máu lại đổ, và đầu lại rơi. Nhưng... Hắn sẽ không mang nàng theo nữa.

7. Chương 7: Vạn Kiếp Bất Phục

Buổi sáng, Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ đã nai nịt sẵn sàng. Một hôm sau một đêm hầu hạ hoan ái, Hải San loạng choạng muốn ngã khi đứng dậy buộc lại đai lưng cho hắn.

- Thật là...

Hắn nhận ra nàng đã rất gầy...

- Muốn tâu Thất vương gia...

- Chuyện gì?

- Thưa...

Tên quân hầu liếc nhìn Hải San... Hắn hiểu ý:

- Nàng vào trong đi...

Hải San đã lui vào.

- Kính bẩm vương gia... Hiện cửu hoàng tử đang kéo binh tấn công quân Trần ở Vạn Kiếp. Trận đầu đại chiến, quân ta mất hơn 10 chiến thuyền, Nghê Nhuận tướng quân tử trận.

- Cái gì?

A Khắc Nhĩ giận dữ hét lên:

- Chẳng phải ta đã bảo với hoàng huynh án binh bất động, sau khi ta vượt qua Chi Lăng sẽ đến hội quân và bàn kế tấn công Vạn Kiếp. Tại sao lại ra trận trước?

- Thưa vương gia... Do hoàng tử nhận được tin mật báo, dịch hợp quân ở Vạn Kiếp. Có cả Trần Quốc Tuấn và vua Trần. Do tình hình cấp bách, hoàng tử không thể đợi tướng quân, đành gấp rút cho đóng thuyền và tấn công...

- Diên rồ...

Đại Việt có nhiều sông hồ, biển cả, thủy chiến khi chưa chuẩn bị sẵn sàng là một chuyện không tưởng. Huống hồ thủy quân không phải là thế mạnh của quân ta. Khí hậu Đại Việt khác hẳn Trung Nguyên... Tấn công đường thủy khi chưa điều nghiên kỹ càng, không phải là mang quân vào đường chết hay sao.

- Người đầu... truyền lệnh xuống... Kế hoạch có thay đổi. Một cánh quân do Thát Dã Lang chỉ huy nhanh chóng tiến tới Vạn Kiếp tiếp ứng. Toàn đại quân sẽ theo đường bộ tiến về Thăng Long. Trên đường, gặp nhà chỉ huy lương và cỏ, gặp người giết người, gặp chó giết chó...

- Tuân lệnh vương gia!

Một Vạn Kiếp nhỏ bé, có thể ngăn được binh lực hùng mạnh của Đại Nguyên, khiến lần đầu chúng ta bị chặn. Do khinh địch, điều tối kỵ trong phép dụng binh. Ngựa khỏe, binh hùng, chẳng mấy chốc đã đến Vạn Kiếp. Ở đây, Thát Dã Lang đã đến tiếp ứng Ô Mã Nhi nhưng do vua Trần cũng kéo quân tiếp ứng cho Trần Quốc Tuấn nên trận chiến vẫn còn trong thế giằng co.

- Hoàng đệ... Đệ đến rồi.

- Tình hình thế nào rồi?

- Vẫn còn trong thế cân bằng... Tuy nhiên – Ô Mã Nhi ngừng một chút – Chúng ta đánh thủy không bằng họ nên có phần yếu thế hơn.

- Không bằng là không bằng... Thắng là thắng, thua là thua...

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ nhanh chóng ra quan sát mặt trận. Những đoàn thuyền ngay ngắn, cờ xí rợp trời. Quân Trần nai nịt gọn gàng, đứng trên thuyền mà vững vàng như trên bộ trong khi quân Nguyên thì có không ít người chưa quen phong thổ, đi lại mệt mỏi.

- Hoàng đệ... đệ định thế nào?

- Hoàng huynh đừng lo. Đệ đã cho người về Hán Khẩu, ra lệnh triệu hồi những thủy quân cũ của quân Tống. Vài ngày nữa bọn chúng sẽ đến thôi...

- Đệ triệu tập bọn chúng làm gì? Đường xa binh mỏi, sao mà đương cự lại lũ quân Đại Việt?

- Đệ đâu có nói dùng chúng để đánh bại quân Đại Việt? Đệ dùng chúng như một thứ công cụ thôi. Hoàng huynh cứ ngồi yên, chờ xem...

Hắn mang thủy quân Tống làm mồi, những đội thuyền nhỏ chia theo tập kích thẳng vào quân Trần. Ai cũng có cha mẹ... thê tử. Không ai không muốn quay về, quân Tống tấn công không có sự yểm trợ của đại quân, đã biết cái chết đang treo lơ lửng trên đầu mình. Nhưng với ý chí cầu sinh, họ đều cố gắng vùng vẫy trong tuyệt vọng. Mong sống sót để quay về! Thủy chiến không làm khó họ... Những trận đánh bên Hoàng Hà trong những ngày giông bão còn không làm khó họ được mà... Tuy yếu thế nhưng họ cũng mở được một mũi trong đoàn thuyền hùng dũng của nhà Trần. Mà Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ chỉ chờ có thế...

- Tên lửa... Bắn!

Những chiếc thuyền chạt thuốc nổ liên tiếp lao vào phía quân Trần, mang theo vô số tử thương. Binh lính hai bên giáp chiến. Máu nhuộm đỏ cả dòng sông. Tên bay đạn lạc... Những quân lính Đại Việt cỡi trần đóng khổ nhảy thoăn thoắt trên những chiếc thuyền... Dưới sông, vài chiếc thuyền của quân Nguyên bị thủng, nước tràn vào.

- Hoàng đệ...

- Bủa lưới khắp nơi... Dùng thuốc nổ, nếu cần nấu chín hết tất cả bọn chúng cho ta...

Nhìn viên tướng trẻ oai phong đường đường, phía bên một con thuyền nhỏ, bang người không nén được tiếng thở dài:

- Nghe danh đã lâu... Quả là không hề dễ đối phó... Thế trận như vậy mà hãn có thể chuyển bại thành thắng... Không hạ được hãn, chúng ta khó lòng phá tan được quân Nguyên.

Hưng Đạo Vương lo lắng nhìn chiến trường la liệt xác người. Một mảnh sông bốc lên mùi tanh tưởi. Mùi của máu... Con sông êm đềm hình như đang khóc. Biết bao giờ quê hương mới được bình yên?

- Tình hình này có lẽ chúng ta phải rút quân khỏi Vạn Kiếp thôi. Tránh tổn thất quân binh thêm nữa.

Tay phất một chiếc quạt nhỏ, Trần Nhật Duật trầm tư cùng quan sát trận đánh đang diễn ra tới hồi ác liệt. Mỗi lần một người ngã xuống, một vết sủi bọt của dòng nước lạnh là lòng người lại thêm thấm thía cái đau của khói lửa chiến tranh. Non nước an hòa, có lẽ là điều ai cũng mong... Nhưng đứng trước nước mất nhà tan, người ôn hòa cũng quyết cầm đao giết giặc:

- Binh thư có dạy: Biết người biết ta... trăm trận trăm thắng... Mọi chuyện tùy quốc công quyết định... Đùng cổ quá là được rồi.

Một hồi trống. Trống vang vang trên mặt sông. Trận chiến đang hồi quyết liệt bỗng tạm ngừng trong giây phút. Là trống thu quân.

Môi Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ khẽ nhếch lên:

- Đội cung tên dồn lên thuyền lớn. Tiếp tục dùng hỏa dược, tăng cường pháo kích cho ta...

Trên đài chỉ huy, A Khắc Nhĩ thầm phục quân Trần có biến mà không loạn. Rút lui trật tự, bình tĩnh dùng khiên đỡ tên, thuyền nhẹ lướt băng băng, ít khi bị lọt vào tầm pháo kích...

- Cho một cánh quân lên thuyền giả truy đuổi quân Trần. Đội Hắc kị binh lên bộ, theo hướng Vũ Ninh, Đông Ngạn tiếp cận Thăng Long. Ta kỳ hạn cho các người trong 10 ngày, phải chiếm được Thăng Long. Thành thì thưởng, bại thì trị tội...

8. Chương 8: Một Khắc Trầm Luân (16+)

Thoát Hoan nhìn chiến trận. Máu đỏ đầu rơi, nhuộm đỏ dòng sông... Đại quân Nguyên đang thắng thế... Mấy chốc nữa sẽ đến Thăng Long. Nhưng đối với vị Thái hoàng đệ mà hãn thương yêu này, Thăng Long có lẽ là một nơi ghi dấu ấn. Cô của hãn... Nơi này A Khắc Nhĩ đã chào đời.

- Thưa hoàng tử... Phò nguyên soái đã đánh lùi được quân Trần. Chúng ta cũng đã cướp được nhiều thuyền địch.

- Tốt lắm. Còn bao lâu mới đến Thăng Long?

- Thưa hoàng tử... Vượt qua con sông này sẽ đến Thăng Long.

- Sông này à?

Một con sông rộng mênh mông. Dòng nước đang êm đềm bỗng hôm nay cuộn cuộn.

- Đi qua sông.

- Thưa hoàng tử... Quân Đại Việt đã đốt hết cầu trên sông... Hoàn toàn không có đường sang.

- Đi thuyền...

- Bẩm hoàng tử... Sau trận kịch chiến, đa số đều mệt mỏi. Nếu chúng lại tấn công thì... Hơn nữa, thuyền cũng không đủ cho toàn bộ đại quân ta.

- Ta hiểu...

Thoát Hoan trầm ngâm trong một thoáng rồi quyết định:

- Dựng cầu phao... Chúng ta sẽ qua sông... Nhất định phải chiếm lấy Thăng Long...

Trên chiếc thuyền nhỏ, chứa những nữ nô lã người hầu hạ của tướng lĩnh quân Nguyên, Hải San trầm ngâm nhìn dòng nước. Hẳn bảo nàng tên là Nạp La Hải San, là tiểu thiếp của hắn, là người Mông Cổ nhưng nàng không có cảm giác đó. Từ ngôn ngữ đến con người, nàng đều có cảm giác, mình thuộc về mảnh đất này. Cảm giác quen thuộc khi đi qua những con sông. Chiến tranh... khói lửa và máu thịt. Hải San ghê sợ nó... dù nhờ nó... mấy ngày nay nàng không gặp hắn, không phải gánh chịu sự vui dập tàn bạo về xác thịt lẫn tinh thần. Mấy hôm trước hắn ôm nàng, vùi mặt vào cổ nàng. Nàng là người phụ nữ của hắn. Nàng bị hắn chiếm đoạt... Nhưng tâm của nàng không thuộc về hắn. Nàng nhớ đến ông lão ấy. Ông lão có râu tóc bạc phơ. Ánh mắt tha thiết lẫn đau đớn nhìn nàng. Một tấm biển xiêu vẹo bên bờ sông đập vào mắt nàng. Thiên Đức Giang... Cánh cửa gỗ dưới thuyền mở ra. Hắn bước vào.

- Vương gia!

- Lui hết đi!

Hắn lại kéo nàng vào lòng, khi Hải San dợm bước:

- Mấy ngày không gặp rồi...

Hắn lại ôm nàng. Nhưng đây là chiến trận. Hắn cũng không phải là dạng người không phân biệt được công tư. Đang lúc kịch chiến, quan hệ nam nữ là cấm kỵ. Ngoài những nữ nhân làm việc khâu vá, nấu ăn, toàn bộ quân đội di chuyển không mang theo thê thiếp. Đơn giản khi có nhu cầu sẽ tìm nữ nhân bản xứ, như là một cách đổi hương vị, đồng thời cũng khẳng định chiến thắng của mình. Trên giường, Hải San là một con cá chết thực sự. Nàng không cảm xúc, không nhìn hắn, nhưng lại làm hắn đạt được cực khoái. Không hiểu vì sao?

Hắn biết... Đó gọi là quyến luyến... Đó gọi là thích một người.

Hắn không quan tâm đến phụ nữ. Những cô nương nhà quý tộc, Hoàng gia tìm đến cho hắn không ít nhưng thời gian ngoài chiến trận cũng nhiều, vả lại hắn vốn chỉ nghĩ khi cần thì tìm kiếm nữ nhân giải tỏa nhu cầu, những lần ấy đều rất mạnh bạo và cuồng nhiệt, nữ tử vương tộc vốn nhu hòa, sợ không thoải mái, vả lại... không nên dè dặt chính mình. Lần đầu hắn cảm thấy quyến luyến, yêu ái một nữ nhân, lại là cô gái sinh ra trên đất nước mà hắn đang chiếm đóng. Nàng mất trí nhớ nên không phản kháng hắn... Có lẽ khi nàng giương đôi mắt quật cường đó nhìn hắn, tim hắn đã lưu luyến nàng rồi. Thật đáng thương cho hắn! Mê say bóng hồng không nên phải mê say...

- Tôi biết mình là dân Đại Việt... Tôi không phải là tiểu thiếp của ông...

Ánh mắt nàng lại nhìn hắn, không hoảng sợ cũng không có van nài:

- Thì đã sao?

- Ông là quân xâm lược... Ông đã bắt cha tôi.

- Thì sao?

- Nếu ông không giết tôi... Ông còn giữ tôi bên cạnh, tôi sẽ giết ông... Nhất định tôi sẽ giết ông...

- Thì đã sao?

Chết trong tay nữ nhân là một nhục nhã. Nhưng quan trọng nhất, hắn cảm thấy không oán hận nếu nàng giết hắn. Hắn không tức giận trước những người thù chết không hàng, nhưng lại khinh thường những kẻ bán tổ quốc quê hương mưu cầu lợi lộc. Nếu nàng quy phục hắn, có lẽ hắn chỉ xem nàng là một món đồ chơi, khi chán sẽ mang vứt bỏ...

- Thường thì đàn ông làm chuyện đó với đàn bà chỉ cần 1 khắc. Hãy thử trong một khoảnh khắc hưởng thụ đó, giết ta đi!

Hắn muốn thử, khi hắn trầm luân nhất, hắn có hoàn toàn mất đi phản kháng, có bị nàng giết chết hay không? Thanh gươm đặt bên cạnh. Hắn trút bỏ áo giáp. So với tốc độ này, có lẽ 1, 2 canh giờ nữa mới cặp bên Thăng Long. Sẽ không ailàm phiền hắn. Đôi tay nhỏ bé của nàng chống chọi:

- Ngốc tử. Nếu nàng không làm ta mê loạn, làm sao có thể giết ta? Hay nàng cũng sợ... nàng cũng không nén được lòng trong lúc đó. Ta có một khắc, nàng có 1 canh giờ...

Hắn cúi xuống, ôm nàng. Chiếc áo chơ vơ nơi góc phòng. Trên sông xanh biếc, nước rì rào, hắn quần chặt lấy nàng, đầu óc mờ mịt. Hoàn toàn không nhớ đến, thanh gươm đang nằm kề bên nàng. Hải San cố dùng tay tìm kiếm lưỡi gươm bénngót, nhưng những nụ hôn của hắn, mềm mại, nhẹ nhàng. Đôi tay hắn ôm nàng, cáchhắn đi vào nàng, đều khiến chân tay nàng bủn rủn.

Tại sao vậy? Hải San bật khóc... Tay nàng đã sờ trúng chuôi gươm... chỉ một cáinhấc tay, sẽ đâm mạnh được vào ngực hắn. Tại sao lúc này tim nàng lại đau nhưvậy? Tại sao lại không thể ra tay?

Thà... Hắn tàn nhẫn cưỡng bức nàng... Hắn thô bạo xé nát nàng... Đừng dịu dàngnhư vậy... Đừng làm cho nàng nhớ... Người đàn ông đầu tiên của nàng là hắn...

- Đã hết thời gian một khắc rồi – Tiếng gầm gừ khàn khàn phát ra từ cổ họng, A Khắc Nhĩ lại thúc sâu hơn nữa, dục vọng căng tràn – Ta nghĩ... nàng vẫn còn 1 cơ hội nữa. Nếu không nắm bắt, e là... mãi mãi sẽ không làm được nữa đầu cô gái nhỏ của ta.

9. Chương 9: Hào Kiệt Đâu Chỉ Là Nam Tử

Vượt qua sông Thiên Đức, đại quân Nguyên thẳng tiến Thăng Long. Cũng trong ngày hôm đó, Thoát Hoan nhận được thư cầu hòa từ nhà Trần:

- Có đánh thì đánh, không hòa!

A Khắc Nhĩ thay mặt Thoát Hoan gửi thư hồi đáp. Người mang thư là một vị tướng trẻ, ôn hòa:

- Muôn tâu hoàng tử. Quốc công vẫn mong người suy nghĩ lại. Vì lợi ích củahai nước.

- Một khi chiến tranh đã diễn ra, mất mát là không tránh khỏi. Sứ giả khôngphải là người không hiểu đạo lý đó chứ?

- Thần hiểu... Chỉ mong hoàng tử hiểu, mất mát tiền của vốn có thể xây dựnglại. Mất mát con người vốn là không gì có thể bù đắp được. Quốc Vương tôi khôngchịu được cảnh dân đen máu chảy, non nước không yên bình nên gửi thư cầu hoàng tử lui binh cho an ổn trăm nhà, bá tánh vui mà quân lính nhà Nguyên cũng thoátkhỏi cảnh chia lìa gia đình, thê tử.

- Sứ giả không cần nhiều lời – Tướng quân Ô Mã Nhi lên tiếng – Quốc Vươngngươi vô lễ, sai người thích chữ “Sát Thát”, khinh nhờn thiên binh, lỗi ấy to lắm. Thiên triều cũng đã nhiều lần xuống chiếu, đừng trách tại sao không có mộtcơ hội cho các ngươi.

Sứ giả mặt không hề biến sắc, nhẹ nhàng:

- Chớ nhà cần người lạ không phải tại chủ nó. Vì lòng trung phần mà họ tựhích chữ thôi, Quốc Vương tôi không biết việc đó. Tôi là cận thần, tại sao lạikhông có?

Nói rồi gơ cánh tay cho xem. Quả nhiên dưới cánh tay dù có vài vết sẹo to, không hề thích hai chữ đầy kiêu hãnh đó.

Thoát Hoan chột lên tiếng:

- Đại quân từ xa tới, nước người sao không quay giáo đến hội kiến, lại cònchống lệnh. Càng bộ ngựa cản bánh xe liệu sẽ ra sao?

Sứ giả không nề nao núng, giọng vẫn tỏ ra cứng cỏi vô cùng:

- Hiền tướng không theo cái phương sách Hàn Tín bình nước Yên, đóng quân ở đầu biên giới, đưa thư tin trước, nếu không thông hiểu thì mới là có lỗi. Nay lại bức nhau, người ta nói thú cùng thì chống lại, chim cùng thì mổ lại, huống chi là người”.

Doanh trại im lặng trong một thoáng. Ô Mã Nhi gằn giọng:

- Đại quân mượn đường để đi đánh Chiêm Thành, Quốc Vương người nếu đến hội kiến thì trong cõi yên ổn, không bị xâm phạm mấy may. Nếu cứ chấp nê thì trong khoảng khắc núi sông sẽ thành đất bằng, vua tôi sẽ thành cỏ nát, máu chảy đầy đồng.

Từ đầu tới cuối, Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ không nói một lời. Cầm bức thư trả lời, hần trao lại cho người hầu cận, nhẹ nhàng:

- Sứ giả về đi... Mọi chuyện nên nói ngoài chiến trận. Đã đến nước này, sẽ không có chuyện cầu hòa.

Hần khoát tay, sứ giả cung tay thi lễ. Ô Mã Nhi bước lên, giọng không vui:

- Tâu vương gia... Người này ở vào lúc bị uy hiếp mà lời lẽ tự nhiên, không hạ chủ nó xưng là Chích, không nịnh ta lên là Nghiêu, mà chỉ nói “Chớ nhà cảnh người”; giỏi ứng đối. Có thể nói là không nhục mệnh vua. Nước nó còn có người giỏi, chưa dễ mưu tính được. Tha một tên như thế, e là...

- Nơi nào cũng có địa linh nhân kiệt. Thắng một quốc gia mà người là những con rùa rụt đầu rụt cổ, sao bằng hạ một đất nước người dân đồng lòng. Chiến thắng đó mới vẻ vang, mới là ý nghĩa. Phải không sứ giả Nam triều, Đỗ Khắc Chung?

Sứ giả đó tên Đỗ Khắc Chung.

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ cảm thấy cơ thể bỗng trở nên vô cùng mệt mỏi. Mệt không vì cuộc chiến. Hần mệt vì nhận ra, lòng mình trong lần trầm luân đó đã thay đổi quá nhiều.

Hải San không ra chiến trận, nàng không dùng lưỡi gươm hạ hần, nhưng đôi mắt sáng quắc của nàng, kiên cường của nàng, tình yêu quê hương của nàng đã lấy trọn con tim của hần.... Song, dù thế nào đi nữa, nàng có quê hương nàng, hần có bốn phận với Tổ quốc hần. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ là kẻ xâm lược, vẫn phải tiếp tục chém giết cho đến khi mảnh đất đó thuần phục dưới chân.

- Hoàng huynh... Tiệc khao quân đêm nay đệ sẽ không tham dự. Đệ mệt rồi.

10. Chương 10: Vốn Là Không Thể Buông Tay

Buổi tiệc đêm hôm ấy có thêm một màn góp vui từ người con gái đến từ Đại Việt... Khác hẳn với Hải San, đó là một bông hoa tôn quý và xinh đẹp. Nàng là An Tư công chúa... Tiếng đàn hát, khúc nhạc réo rắt theo gió lọt vào lều của Hải San. Nàng khẽ trở mình, ánh mắt mộng lung. Bên cạnh, Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ ôm nhẹ lấy vóc dáng mảnh khảnh, khép mắt. Nàng chồm dậy... Nước mắt vô thức rơi trên má...

- Nhớ nhà à?

Hải San không đáp, chỉ lặng lẽ nhìn về hướng đó. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ cũng ngồi dậy, kéo nàng vào trong lòng mình:

- Khoác áo vào... Ta mang nàng ra đó xem...

Tiếng hát lại réo rắt động lòng người. Thêm âm điệu du dương như ru hồn người vào trong mộng. Tiếng nguyệt cầm, hay nhưng xa lạ. Nó không phải đến từ những âm điệu quê hương. Hải San nhớ da diết. Vùng ký ức mơ hồ, những đêm trăng, chiếc võ ốc trên tay, nàng và các cô gái làng chài thổi lên khúc ca vùng biển rộng. Một mạc nhưng thấm vào máu của nàng rồi.

- Hoàng tử!

Tiếng vỗ tay từ đằng xa... Người con gái đang được Thoát Hoan ôm ấp trong lòng thi lễ, sau đó rời khỏi bàn chủ tiệc. Một chiếc đàn đã được mang đến. Những ngón tay lướt trên phím. Bình sa lạc nhận thoát lại đổi qua khúc Song phi hồ điệp... Âm nhạc nói lên lòng người... Rồi tiếng đàn bỗng thoáng trầm xuống, giọng hát người con gái vút cao:

“Ai xuôi vạn lý ngàn đình

Thương cho biển nhuộm máu hồng tịch dương...”

Nàng hát bằng giọng Quảng... Bình thường Hải San vốn không nghe rõ được giọng nói của người vùng ấy, nhưng hôm nay, tiếng hát, âm thanh lại vang lên, rõ ràng đến lạ lùng. Máu hồng tịch dương... Biển quê hương đã từng nhuộm hồng bởi máu. Làng chài bị phá tan hoang... Lửa nổi lên, khắp nơi la liệt xác người...

Ký ức... Hải San khóc tức tưởi... Nàng nhớ lại giờ phút bên đồi cát, người đàn ông này đã chà đạp mình. Cát vàng phủ lên tấm thân trần trụi, những giọt lệ chồng trnh nguyên rơi trên cát. Nước mắt không thể rơi, bây giờ bỗng chốc tuôn trào. Hắn mang đến bi kịch cho nàng, nhưng nàng lại không thể một đao đâm chết hắn.

- Đừng khóc nữa... – Hắn đau lòng khi nàng khổ sở... Càng đau hơn khi nàng khóc vuội, đôi tay bé nhỏ cứ muốn xô hắn ra, tránh khỏi người mình – Đừng khóc nữa...

Hắn đưa tay huyết sáo. Một con hắc mã chạy đến. Ôm lấy nàng, hắn phóng lên lưng ngựa...

-Ta sẽ đưa nàng đi đến một nơi... Đừng khóc nữa...

Ngựa phóng điên cuồng. Ngàn cây cỏ lướt qua. Hải San lọt thỏm trong vòng tay mạnh mẽ của hắn. Xiêm y reo phấp phật trong gió, mái tóc xõa tung, phả vào mặt hắn mùi hương nhẹ nhàng. Mấy tháng trước, khi hắn đoạt lấy nàng, tấm thân này không mảnh mai như thế. Nàng không đẹp đài các. Nhưng khỏe mạnh, căng tràn sức sống... Tuy chưa bao giờ nàng cười rạng rỡ nhưng hắn tin chắc nàng cười rất đẹp. Đôi mắt trong veo. Bây giờ, nàng gầy yếu vô lực... Đôi mắt buồn long lanh nước... Thẫn thờ tựa vào trong một góc phòng. Chim trong lồng tiếng hát sẽ không còn hay nữa... Hay bởi vì con chim không muốn hót, không muốn kẻ cầm tù được nhìn thấy dáng vẻ tuyệt đẹp của mình trong thiên nhiên hoang dã tự do?

Ngựa dừng lại trên một triền đồi... Trời đã bắt đầu sáng... Chân trời có những ánh đỏ... Mặt trăng cũng đang lặn dần xuống phía xa. Mặt trời đang lên, đẹp lắm! Chân trời dần đổi sắc... Đỏ rực một ánh màu... Bình minh đang lên... Hắn từng muốn thả con chim xanh về với nơi thuộc về nó. Nhưng bây giờ nhìn thấy gương mặt ửng hồng của nàng, ánh mắt menh mông dõi về đằng phía chân trời. Tóc xõa tung bay, tựa như một tiên tử... Hắn cay đắng nhận ra, mình đã quá say đắm, đã không thể buông con chim về bầu trời cao thẳm. Dù chỉ nghe được những âm thanh đau khổ, hắn cũng không muốn nhận về tiếng hát mê hồn, nhưng người hát lại xa rời khỏi vòng tay hắn, mãi mãi cuộc đời không thể gặp nhau.

- Hải San!

Dưới ánh bình minh nhuộm hồng mọi vật, dưới thảm cỏ ướt sương đêm, hắn hôn nàng một cách say mê và êm dịu. Trăm lần không chỉ là một khắc... Cả đời này vốn đã không thể buông tay!

11. Chương 11: Nhiệm Vụ Của Nữ Nhân

Buổi sáng, Hải San loay quanh trong doanh trại. Từ ngày ấy đến nay, hắn không còn giam lỏng nàng nữa. Hải San được ra ngoài... Cách đối xử của mọi người cũng khác hơn... Nàng nghiêm nhiên được xem như một phu nhân, người được Thất vương gia sủng ái. Sủng ái thì có lợi gì? Cũng chỉ là một tù nhân, một nữ nô làm ẩm giường. Nàng và hắn, tuyệt đối sẽ không có kết quả gì tốt đẹp. Mà sao lại nghĩ đến kết quả tốt đẹp? Không lẽ trong lòng nàng đã từng có hy vọng đó sao?

- Phu nhân... Thời tiết bên ngoài không tốt... Vương gia đã căn dặn.

- Các chị không cần quản tôi. – Hải San kích động – Tôi...

Nàng không có tự do... Không có quyền có được tự do. Phía xa, có hai người đang đi tới. Một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Vẻ đẹp dịu dàng, phúc hậu... Phong thái cao sang, hoàn toàn khác hẳn nàng:

- Phu nhân!

- Em là người của Thất vương gia sao? – Cô gái kia nở một nụ cười đến mê hồn – Ta có nghe hoàng tử nói, Thất vương gia đang có một thiếp yêu người Đại Việt.

Mấy hôm trước, công chúa An Tư đã bày tỏ ý định, muốn tặng cho Thất vương gia bách chiến bách thắng sa trường kia một mỹ nhân hầu hạ để bày tỏ lòng ái mộ, thì Thoát Hoan đã cười phá lên, sảng khoái:

- Mỹ nữ không cần lo... Thất vương đệ đã có một mỹ nhân Đại Việt bên cạnh. Tuy là không sắc nước như nàng, nhưng thất hoàng đệ rất yêu thương nàng ta. Không chừng sẽ mang về thiên triều để lập làm thiếp.

Hôm nay An Tư đã gặp. Thân phận công chúa nhà Trần, lại là thiếp thân của Thoát Hoan nhưng so về mức độ quan tâm của những người hầu hạ bên cạnh, nàng con gái kia cũng chẳng kém nàng. Đúng là Thất vương gia được mệnh danh tàn khốc, vô tình kia rất sủng ái nàng... Thế thì kế hoạch kia không phải là không thực hiện được...

- Em à... Chúng ta đều là người nước Việt. Nếu em không ngại, sang chơi với ta, dùng một chén trà!

Nghe giọng nói quê hương nơi này, Hải San có cảm giác rất dễ chịu. Bên trong lều, người con gái cao sang ấy nhẹ nhàng bảo với nàng:

- Em ngồi đi!

Mái tóc Hải San rất dài, đen mượt và không buồn vắn lên. Nàng chỉ dùng một dải lụa hồ hững túm gọn lại. Gió khiến nó có vài lọn rối đi.

- Em ngồi đây nhé... Chị giúp em chải tóc...

- Không cần đâu ạ. – Hải San vội vàng từ chối khi An Tư cầm một chiếc lược gỗ trầm đến bên nàng – Dân nữ không dám... Công chúa...

- Em đừng gọi ta là công chúa. Ta cũng giống như em. Nơi này chúng ta đều là những tù nhân...

Ngày giặc tràn vào Thăng Long, thế giặc như thác đổ, nàng đã ngẩng cao đầu, trong chiếc áo lộng lẫy lên đường sang trại giặc, làm một thứ cống phẩm, mong chậm bước chân của kẻ thù. Tấm thân nàng, tài đàn hát của nàng mang ra để làm một loại vũ khí câu dẫn nam nhân, để một phần nào đó góp phần hạ đi những cái đầu say máu. Sẽ có ít người ngã xuống hơn. Mảnh đất này bớt đi vẻ tang thương. Ngày ra đi, Quốc công, phụ hoàng, hoàng huynh nắm tay nàng lưu luyến. Nhưng ai cũng tự hào... An Tư không hối hận. Nàng là con của đất nước ấy... Tấm thân nàng nhòe vào đất đai, sản vật đó mà lớn lên, có hy sinh tính mạng để giữ lại quê hương, An Tư cũng không hề tiếc nuối...

Thoát Hoan rất thích nghe nàng đàn. Hẳn bảo tiếng đàn róc rách như nước chảy, rất êm tai. Nó khiến hắn thoải mái vỗ mình trong giấc ngủ. Trong đầu An Tư từng nghĩ đến một hoàng tử Thoát Hoan tàn nhẫn, nhưng thực tế, hắn cũng không phải là người quá đói khát máu. Hắn biết những gì cần phải làm và những việc nên làm. Nữ nhân, giải tỏa nhu cầu. Hắn thích thân thể nàng, nhưng không dễ dàng mê đắm:

- Thoát Hoan có thể không trừ nhưng Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ nhất định phải tìm cách ám sát. Hắn còn sống, là còn khó khăn nhiều cho quân đội của ta.

An Tư đã dẫn theo hai mỹ nhân tuyệt thế vô song khác. Tất cả đều có một lòng với non nước, không tiếc thân mình. Chỉ cần A Khắc Nhĩ chú ý, cùng với họ có một đêm xuân, họ sẽ liều cả mạng để hành thích hắn. Nhưng... Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ không buồn nhìn tới họ. Trong lòng hắn đã có một nữ nhân khác... Cũng là một người con gái Việt... Quan trọng là người con gái này... có thực lòng yêu non nước hay không?

Gương mặt của Hải San không trang điểm, trên người lại không có một thứ đồ trang sức nào. An Tư thâm nghĩ, lãnh thiếp của Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ, chỉ cần nàng muốn, có lẽ ngọc ngà châu báu đeo nhiều không hết. Người con gái hắn giữ lại và yêu thích, chắc chắn không thể là hạng bình thường.

- Chị có món quà này muốn tặng em...

- Không... Dân nữ...

- Không sao... Xem như món quà của hai người đồng hương tặng cho nhau vậy. Em nhận đi!

Đó là một cây trâm ngọc... Màu đá xanh biếc, thoạt nhìn đã biết đó là một vật quý giá vô cùng.

- Thưa công chúa... dân nữ...

Cũng trong lúc ấy, cửa lều bị kéo ra. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ bước vào...

- Vương gia...

- Chào vương gia!

A Khắc Nhĩ chỉ liếc An Tư một cái. Nhìn thấy Hải San tóc xòa, y phục mỏng manh, hần nhẹ nhàng:

- Về thôi... Nàng mệt rồi!

Hần không màng những ánh mắt nhìn, bỗng Hải San lên tay khiến nàng cũng không khỏi bối rối:

- Tiễn vương gia...

Hần không nói gì... xăm xăm mang nàng về lều...

Trên tay Hải San vẫn còn cầm cây trâm ngọc...

- Gì vậy?

- Là của công chúa tặng cho tôi...

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ hờ hững liếc qua cây trâm. Hải San chắc chắn không thích những thứ này...

- Tóc nàng dài quá!

-

Hôm nay hắn chỉ huy một cánh quân theo đường thủy truy kích vua Trần. Cản đường hắn là một tướng quân. Hắn phải dùng đến cung tiễn mới có thể bắn gã ấy thọ thương và bắt sống. Chỉ một chút nữa thôi, hắn phải quay lại nơi đó – vùi vào mùi tanh của máu. Ở bên nàng mới có cảm giác thanh thần, mùi tóc này quả thật rất thơm. Tay Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ cầm lấy một ngọn dao nhỏ...

- Xoẹt...

Hải San hoảng hốt thấy một nắm tóc của mình đã rơi xuống đất...

- Ta giữ một ít tóc của nàng...

Tự bao giờ trở nên giống như một kẻ ngơ ngẩn trong tình yêu? Si ngốc... Tráitrim Hải San bỗng chốc nhói lên... Vì hắn, hắn làm lòng nàng cứ phải nhói đau!

- Nghỉ ngơi đi! Đừng ra ngoài... Nàng sẽ sợ đấy...

Hắn ôm nhẹ vóc dáng mảnh khảnh. Rồi bước ra ngoài. Xa xa, giữa trung doanh trại, một viên tướng đã bị trói chặt vào một cái cột lớn. Áo giáp bị cởi hết, vết thương trên vai vẫn còn rỉ máu. Thoát Hoan ngồi trên một chiếc ghế bọc da hổ, quan sát. Nhìn thấy Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ, các tướng đồng bái lễ:

- Phó nguyên soái...

Hắn nhìn đám hình cụ xếp trước mắt, lạnh lùng:

- Hoàng huynh định làm gì?

- Hắn rất ngoan cố... Vẫn không khai gì cả...

- Vốn cũng không cần hắn khai – A Khắc Nhĩ phẩy tay – Đệ rất thưởng thức tài năng của hắn, đặc biệt là khả năng chỉ huy chiến thuyền trên sông. Quân ta còn yếu về khoản này, nên đệ thật lòng muốn thu dụng hắn.

- Loại này rất cứng đầu... – Thoát Hoan hạ lệnh – Thả hắn ra...

Được cởi trói, kẻ ấy vẫn cương quyết không quỳ. Dù quân lính dùng giáo gươm đâm vào chân hắn.

- Cũng không cần hắn phải quỳ đâu...

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ từ tốn bước đến gần:

- Người báo danh đi!

- Trần Bình Trọng...

- Trần Bình Trọng, Đà Mạc – Thiên Mạc là do người chỉ huy sao?

- Đúng vậy.

- Rất có khí phách. Dù là đối địch nhưng ta phải thừa nhận, chỉ có hơn 2000 quân mà kèm giữ được đại quân ta lâu như vậy, không phải là chuyện tầm thường. Ta thật lòng muốn thu dụng người, người nghĩ sao?

Một bãi nước bọt nhỏ vào mắt A Khắc Nhĩ, nhưng hắn cũng rất nhanh né tránh:

- Hoàng đế... Xem ra không bàn một chút quyền lợi thì không xong đâu – Thoát Hoan mỉm cười – Thất hoàng đế của ta rất thưởng thức người nên ta cũng không muốn làm đệ ấy mất hứng... Chỉ cần người đầu hàng, ta sẽ lập tức tâu lên thiên triều, phong cho người là An Nam vương – bổng lộc, nhưng lựa không sao kể xiết.

Người ấy nhếch môi cười, mắt lóe lên một tia chế giễu:

- Phó nguyên soái... Hoàng tử, nếu ta thực sự vì chút lợi lộc này mà đầu hàng các người, trong lòng các người có còn xem trọng ta không?

-.....

- Hoàng tử... Phó nguyên soái... Quê hương bao giờ cũng đáng cho người ta hy sinh cả sinh mạng mình mà bảo vệ! Ta – Trần Bình Trọng, thà làm quỷ nước Nam, còn hơn làm vương đất Bắc. Ta tin rằng, một ngày nào đó, quê hương các ngài lâm nguy, các ngài cũng như ta, làm một con quỷ bảo vệ từng tấc đất ngọn rau, chết không hối tiếc.

Chết không hối tiếc. Đúng đấy, dù hai bên đều dành cho nhau sự kính trọng, nhưng vẫn không thể quên câu “Chúng là kẻ địch.”

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ phẩy tay:

- Ta mong kiếp sau người có thể là người của đất nước ta. Ra đi thanh thản.

Lưỡi đao vung lên, thêm một người ngã xuống. Hải San bịt chặt miệng, ngăn tiếng nức. Nàng không sợ khi máu chảy, đầu rơi. Chỉ thấy lòng nát tan, khi một người đồng bào nữa vừa ngã xuống. Hắn... lại xa nàng thêm một chút nữa rồi...

- Em đừng khóc... – Một giọng nói chột thì thầm bên tai nàng – Chúng ta là người Đại Việt. Dù là nữ nhi, cũng có nhiệm vụ với non sông này. Và nó cũng nặng chằng kém gì nam nhân trên chiến trận...

Cây trầm ngọc. Hải San cầm chiếc trầm ngọc trong tay. Nó có một lỗ nhỏ. Trong đó là một viên độc được cực mạnh. Chỉ cần một ngụm thôi, dù là sức khỏe đến đâu, cũng sẽ nhanh chóng về châu âm phủ. Hắn... Hắn là phó nguyên soái Nguyên triều... Tài thao lược... Điều binh khiển tướng... Chỉ cần hắn còn, việc chống đỡ, lấy lại non sông sẽ càng khó khăn hơn. Lần trước hắn đã để cạnh Hải San một lưỡi gươm. Đâm vào người là có thể giết hắn nhưng nàng cũng không thể ra tay, còn cùng hắn trầm luân ân ái. Bây giờ giết hắn không chỉ vì một nỗi hận... Mà còn vì trách nhiệm với quê hương! Có thể không? Có thể xuống tay không?

Tay Hải San run run cầm bình rượu... Viên thuốc độc. Đầu Hải San gục xuống như không còn lực. Nhiệm vụ của nữ nhân trong thời loạn khi đối diện với người... người mình yêu và đất nước! Nặng nề quá! Liệu đôi vai bé nhỏ của nàng có gánh hết nỗi không?

12. Chương 12: Rượu Độc

Nàng co người trong một góc phòng. Trong tay là cây trầm ngọc... Lời An Tư vắng vẳng... Chén rượu độc có thật sẽ giúp chấm dứt mọi thứ? Nàng hoàn thành trách nhiệm với quê hương dân tộc, đúng nghĩa vụ của một người dân Đại Việt phải làm. Nhưng còn hắn... Hắn là người Hải San sẽ đưa chén rượu độc đó. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ... Người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời của Hải San! Hắn...

Thà hắn như những ngày đầu, đối xử tàn tệ, có lẽ nàng sẽ không đau đến thế. Nếu Hải San nhớ lại sớm hơn mọi chuyện... Trò chơi độc ác của hắn... Mạng sống của cha nàng và các vị bộ lão bị mang ra đùa cợt, hành hạ... Chắc nàng đã cương quyết hơn khi trong tay có viên thuốc độc. Không cần phải trầm luân trong đau

khổ. Những tháng ngày mất trí nhớ tuy ngắn ngủi nhưng cũng đã đủ nuôi lớn lên cảm tình giữa nam và nữ. Để hôm nay Hải San gặp người đầu tiên... Hình như... Nàng cũng đã yêu rồi.

- Sao vậy?

Vòng tay ôm Hải San trong lòng, Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ chợt thì thầm:

- Đợi ta một thời gian ngắn nữa, ta sẽ đưa nàng về Mông cổ. Chúng ta sẽ sống bên nhau.

Về Mông Cổ? Về Nguyên Triều? Có nghĩa là... Hắn sẽ sớm dùng mọi cách bình định non nước này. Đại Việt nàng sẽ trở thành một quốc gia nô lệ, chịu cái nhục ngoại bang giày xéo. Làng chài tươi đẹp... những phút bình yên cũng sẽ không còn? Cha và những người thân thuộc... Hải San không muốn mất họ. Không muốn... Không...

Nàng bắt chợt đưa tay lên mặt hắn... Vuốt nhẹ lên khuôn mặt rám nắng... Một nụ cười thật dịu dàng hiện lên khóe môi hồng:

- Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ, Hải San... yêu ngài...

Không phải là những lời nói đầu môi chót lưỡi. Đôi môi non mềm của Hải San hé ra, cho nụ hôn nồng nàn quấn chặt. Nàng đáp lại hắn, không cuồng nhiệt, nhưng là những cử chỉ đầy ấp yêu thương. Viên thuốc độc... Chiếc trâm ngọc thạch... Đôi tay chợt run lên:

- Xem như là rượu giao bôi vậy... Ngài uống với Hải San một ly nhé? Chỉ một ly thôi!

Nàng rót cho hắn một chén rượu nồng. Rượu say, nhưng người còn say đắm người hơn:

- Nàng thực sự muốn ta uống ly rượu này sao?

- Ngài không muốn uống sao?

- Nàng còn nhớ ta từng nói, nếu nàng cứ dùng ánh mắt căm hận ấy nhìn ta, ta sẽ móc mắt nàng không?

- Hải San không nhớ. Nhưng nếu bây giờ Hải San vẫn dùng ánh mắt ấy nhìn ngài, ngài có móc mắt thiếp không?

Gương mặt nhỏ nhắn, đôi má nhợt nhạt... Trong đôi bàn tay hắn, nàng thực sự mỏng manh và bé nhỏ đến nỗi đau lòng:

- Không... Ta sẽ móc mắt ta... Vì ta không muốn nàng nhìn ta như thế. Ta không muốn nàng hận ta như kẻ thù. Dù thực sự ta là kẻ thù của đất nước nàng.

Hắn cầm lấy ly rượu. Bàn tay của Hải San đang run rẩy. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ kiêu hùng, đã ngửa cổ uống cạn chung rượu độc. Cùng lúc đó, Hải San cũng rót chén rượu thứ hai. Nàng quyết định sẽ chết chung cùng hắn. Ở thế giới bên kia ấy, có lẽ nàng sẽ không còn do dự mà thốt lên ba chữ:

- Thiếp yêu ngài...

Nhưng nàng đã chọn. Quê hương ngập tràn máu lửa. Tấc đất ngọn rau đã nuôi Hải San khôn lớn bây giờ đang quặn mình vì bóng giặc. Nhìn nữ không giới cầm thương lên ngựa, song nữ vẫn có trách nhiệm, vẫn phải hy sinh khi đất nước cần.

Mọi thứ trở nên mờ mịt dần trước mắt. Hải San khép mắt... Cái chết hình như không đáng sợ lắm. Nàng sắp không còn đau đớn nữa... Mong rằng nếu được tái sinh, Hải San và hắn không phải làm người đối địch... Có duyên không phận, Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ... Đường như đó đã là định mệnh của chúng ta rồi.

13. Chương 13: Mỗi Người Có Một Quê Hương

- Người đầu... Mang xác con tiện tỳ đó bỏ ra ngoài đồng hoang... Cho nó chết không có đất chôn thân, nghe chưa?

Trong lòng ngực Thoát Hoan, An Tư giật mình nghe những lời thông báo. Nàng vội nhồm dậy khiến Thoát Hoan cũng ngồi dậy theo nàng:

- An Cơ... Nàng làm sao mà dậy sớm thế? Trời còn chưa sáng mà...

- Hoàng tử... Thiếp nghe có tiếng...

- À... Là cô gái ta kể nàng nghe đó – Thoát Hoan mỉm cười – Nàng ta to gan bỏ thuốc độc vào rượu định độc chết hoàng đệ. Thật là ngu ngốc...

An Tư lòng chấn động. Nàng biết hắn đang nói tới ai.

- Rồi cô ấy... cô ấy sao ạ?

- Hoàng đệ đổ lại thuốc độc vào miệng cô ta. Nàng cũng không cần để ý đâu, ngủ đi! – Hắn trở dậy – Ta phải ra ngoài, chuẩn bị sáng nay tập trận....

- Vâng!

An Tư khép mắt. Nỗi buồn dâng cao. Có một cái gì đó rất nặng đè ngang ngực làm nàng không thở nổi. Nếu hôm ấy không tiếp cận Hải San, trao cho nàng trâm ngọc thì có lẽ cô gái đó vẫn còn sống.... Mái tóc mượt dài trên vai, tạo một vẻ đẹp vừa xa xôi vừa lại u uất nặng nề. Nơi chốn này, vốn đâu dành cho những khao khát yêu thương vụng dại giọt Nước mắt An Tư rơi xuống, nàng không kiềm chế được. Hải San... Xem như là một lời đưa tiễn với người vừa mới ra đi!

Bên ngoài, Thoát Hoan thở dài:

- Quyết định rồi sao?

- Đệ xưa nay không quen thay đổi quyết định của mình.

- Vậy thì... đệ cứ làm theo những gì đã lựa chọn. Ta hy vọng, đệ không hối hận mà thôi.

Tình yêu vốn có những quy luật khác người. Trái tim cũng tồn tại những nhịp đập lạ thường của nó. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ chạm nhẹ vào gò má của người con gái đang nằm gọn trong lòng mình. Tái nhợt, nhưng nàng vẫn sống. Bên tai hắn là hơi thở nhẹ nhàng như một cơn gió thoảng. Con hắc mã đang từ từ bước đến... Nó liếm tay hắn... như làm một sự xẻ chia:

- Ta không sao!

Hắn ôm nàng lên lưng ngựa. Tầm thân bé nhỏ mềm mại yếu ớt trong lòng hắn. Mấy tháng thôi mà tình vẫn vương sâu đến vậy... Dưới ánh mặt trời đang dần lên, hắn ôm nàng dừng lại trên một đồng cỏ nhỏ. Nụ hôn bất chợt lướt qua vành tai lạnh như băng.

Nàng bỗng cự mình, đôi mắt khi chưa tỉnh hẳn hiện rõ niềm vui sướng khinhին thấy hắn. Hải San chợt nghĩ, có lẽ đây là địa ngục, có hắn có nàng.

- Tỉnh rồi sao? Xem ra, ta hạ thuốc mê vẫn còn nhẹ quá!

Mê được? Những cảm giác chân thật? Lẽ nào nàng chưa chết? Chưa chết thật sao?

- Nàng chưa chết được đâu... Và cũng sẽ không phải chết...

Rất chân thực... Gương mặt đó thật thân quen. Là A Khắc Nhĩ... A Khắc Nhĩ bằng xương bằng thịt. Bàn tay hắn không lạnh như băng như thường lệ. Ấm áp... Cảm giác ấm áp tràn ngập khi bàn tay ấy chạm lên má Hải San:

- A Khắc Nhĩ!

- Rất êm tai. Ta rất muốn nghe nàng gọi hoài như vậy. Tiếc là...

Tiếc là ta sẽ không được nghe thời gian tới nữa... Cũng có thể là mãi mãi. Một khi đã chọn lựa, có thể trọn đời này chúng ta sẽ không còn gặp lại nữa... Tim hắn không còn bình thản nữa. Nó đang đau nhói. Cái đau có thật, co thắt, co thắt từng hồi.

- Ngài... ngài không phải đã... Còn tôi...?

- Nàng có thể bỏ lối xưng hô đó được không? Gọi ta là A Khắc Nhĩ một lần cũng được...

Đôi mắt hần tràn ngập yêu thương, Hải San cũng không muốn chìm đắm vào việc tự dối mình, dối người nữa...

- A Khắc Nhĩ...

Hần nắm ghiền mắt, tận hưởng cảm giác hạnh phúc lan tỏa khắp châu thân. Hần có được trái tim nàng, vậy đã là quá đủ.

- Hải San!

Một đôi tình nhân, mới bắt đầu đã phải chia tay. Dưới ánh bình minh, cả hai vẫn say sưa hôn nhau. Hần vội vàng, mạnh bạo, nàng yếu ớt nhưng không chống lại, khiến người thương tiếc không muốn rời.

Nhưng không có gì trên đời này tồn tại mãi. A Khắc Nhĩ buông nàng ra trong luyến tiếc. Từ lưng ngựa hần lấy xuống một tay nải, trao vào tay Hải San:

- Nàng đi đi!

Lời nói ngập ngừng trong cổ họng. Rõ ràng là không nỡ... Nhưng mà đã không còn chọn lựa khác nữa rồi.

- Từ nay cẩn thận nhé! Ta phải về đây.

- A Khắc Nhĩ...

-.....

- Vì sao ngài làm vậy? Thả Hải San đi, ngài không sợ thiếp tiết lộ chuyện quân doanh của Nguyên triều sao? Thiếp cũng từng mưu sát ngài...

- Nhưng nàng cũng đã cùng uống ly rượu đó. Nàng muốn chết chung với ta sao?

Ta không thể chết. Trên vai ta, trong cuộc chiến này ta là người cầm binh. Còn nàng, mạng sống nhỏ bé, chỉ là một trong những con cờ người ta có thể sử dụng trên bàn cờ chính trị. Hần biết... Đã biết ngay khi nhìn thấy cây trâm ngọc ấy. An Tư công chúa, vốn không thể tùy tiện tặng một thứ quý giá thế cho nàng dù có là đồng hương đi nữa. Hần cũng đã nhìn thấy Hải San run run bỏ thuốc vào bình rượu độc. Hần nhìn thấy những giọt nước mắt của nàng, nhìn thấy sự đón đầu khi nàng tự nguyện ôm lấy hần... Nàng có biết, trong lúc ấy lòng hần đau đớn thế nào không?

Hần thực sự muốn đẩy Hải San ra, một gươm giết chết nàng. Nàng đã chọn quê hương chứ không chọn hần!... Nhưng ngẫm lại, hần chẳng phải ở đây cũng vì trách nhiệm với quốc gia dân tộc mình sao? Hần làm gì có quyền phán xét nàng. Đây là chiến tranh, và mỗi người đều có một lý do. Hần chém giết, lấy đầu kẻ địch để mở rộng đất đai cho Nguyên triều, cho người Mông cổ của hần trở thành vô địch. Còn nàng – giết hần vì hần là người xâm lược đất nước nàng. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ chết đi, sẽ dễ dàng hơn trong quá trình giành lại quốc gia. Hần cũng từng nghĩ, lợi dụng Hải San để làm một gián điệp, thế thì trách sao được người dùng nàng như một thứ vũ khí trí mạng đối với hần, có trách, chỉ trách hần đã mềm lòng... Đã quá mềm lòng!

- Mỗi người có một quê hương đúng không Hải San? Nàng có thể chết vì đất nước của nàng, nhưng... ta không muốn nhìn thấy nàng đau lòng vì nó. Mạng của ta, bây giờ không thể cho nàng. Nàng là vết thương trí mạng của ta, thả nàng đi, cũng là để giải thoát cho ta. Mong là...

Tiếng nói bỗng dừng nhẹ như gió thoảng:

- Không bao giờ gặp lại nữa. Không bao giờ phải tiễn nhau như thế này nữa. Nàng khóc và ta cũng rất đau...

Hần ôm nàng vào trong ngực. Hải San của hần vốn là một cảnh san hô biển. Nàng thuộc về biển cả. Cuộc chiến này không có chỗ cho nàng. An Tư, nàng ta là công chúa. Nàng ta là người hoàng tộc. Nàng ta đến đây với trách nhiệm chận bước quân Nguyên nên ta có lợi dụng nàng làm một con cờ cũng là điều đương nhiên. Không ai trách được ai. Hải San còn ở lại trong doanh trại, sớm muộn gì cũng lại bị cuốn vào vòng tranh chấp đó. Nàng sẽ lại khóc rất nhiều. Còn ta, một lúc nào đó, lựa chọn giữa nàng và trách nhiệm, có lẽ ta không thể không xuống tay vì Tổ quốc. Nàng và ta – sẽ càng đau đớn hơn gấp trăm lần. Biết vậy, thà buông tay ngay lúc này. Thà đau khổ một lần, để rồi... sau này chẳng còn vương bận. Nàng và ta, mỗi người có một quê hương.

- Đây là kim bài của ta. Nếu gặp những tên lính Nguyên nào ngăn cản, nàng có thể đưa nó cho chúng. Hãy... đi đi!

- Còn cha thiếp?

- Hải San, đây là chiến tranh. Ta phải giữ lại những gì có lợi cho ta. Nàng yên tâm, ta hứa nếu tình thế không bức bách sẽ không giết ông ấy. Dù sao... ông ấy cũng già rồi.

-

Hải San biết, thả nàng đi đã là cực hạn của hắn. Nàng và hắn, từ bây giờ đã có một biên giới vô hình. Mãi mãi không làm sao đến gần hơn nữa. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ... A Khắc Nhĩ... của nàng:

- Thiếp yêu chàng, A Khắc Nhĩ... Thiếp yêu chàng!

- Trần Hải San... Ta cũng rất yêu nàng...

Nụ cười đó của nàng... tuy là trong nước mắt nhưng vẫn rất đẹp. Rạng ngời, không miễn cưỡng. Nụ cười dành cho hắn. Trái tim nàng cũng thuộc về hắn, dù có thể trọn đời này số phận đã định cho hai người hai ngã. Chẳng còn có thể nhìn thấy nhau lần nữa. Chẳng bao giờ bàn tay kia nắm lại được bàn tay.

Nàng rời đi, chìm sâu đằng sau chân trời nhuộm hồng sắc đỏ. Hắn trở về với cuộc chiến đẫm máu tanh. Sau này...

“Quê hương mỗi người chỉ một,

Như là chỉ một mẹ thôi.

Quê hương nếu ai không nhớ,

Sẽ không lớn nổi thành người...”

(Chợt nhớ đến bốn câu thơ của Đỗ Trung Quân. Dù không phù hợp với hoàn cảnh lâm song vẫn đưa vào để kết thúc chương)

14. Chương 14: Diệt Cỏ Phải Diệt Tận Gốc

Từ ngày đó, Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ toàn tâm toàn ý tập trung vào cuộc chiến. Thành Thăng Long tuy đã ở trong tay hắn, nhưng bọn vua quan nhà Trần thì vẫn còn đó. Một ngày chưa bắt được chúng, Đại Việt vẫn chưa là của Nguyên triều.

- Tâu vương gia... Hoàng tử ời.

- Ừ!

Khi A Khắc Nhĩ đến nơi, lều của Thoát Hoan không ngớt vang lên tiếng đàn, tiếng hát dìu dặt. Giọng ai trong trẻo đang ngâm một điệu hát rất hay. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ lại thở dài, Hải San rất thích nghe điệu này, thường hay trốn hắn ra đây nghe hát khi nhớ về quê hương.

Quê hương – đất nước! Tình riêng có thể gạt đi nhưng tổ quốc là thiêng liêng nhất. Trách nhiệm, đặt lên vai hắn một gánh nặng vô hình.

- Hoàng đệ đến rồi à?

Trong lều có khá nhiều người đang nghe hát. 4 nàng ca kỹ, mỗi người dụng cụ độc đáo đang biểu diễn. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ nhanh chóng nhận ra trong số đó có một kẻ vốn là một quý tộc nhà Trần đầu hàng Nguyên quốc gần đây.

- Tham kiến hoàng huynh!

- Không cần khách sáo, ta tổ chức buổi tiệc này là vì đệ mà.

Không nói gì, hắn ngồi vào chỗ chuẩn bị ỉn. Dân nhạc lại tấu lên một khúc nhạc mới, lần này âm thanh có vẻ vui hơn. Dứt khúc ca, Thoát Hoan vỗ tay tán thưởng.

- Hay lắm... Đây là nhạc gì?

- Thưa hoàng tử và vương gia... đây gọi là tiểu nhạc cung đình ạ. Nhạc cung đình thường có 2 loại, đại nhạc và tiểu nhạc. Nhưng do khi sang đây thiếp thân không kịp chuẩn bị đầy đủ. Mong hoàng tử và vương gia đừng chê cười.

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ không biểu lộ chút cảm xúc nào, lẳng lặng nâng chén. Phía bên kia, đợi hết khúc nhạc, người ngồi phía dưới mới nhẹ nhàng :

- Thưa hoàng tử và Vương gia, không biết khi nào thần tử mới về được thiên triều?

- À... – Thoát Hoan mỉm cười – Ta quên nói với hoàng đệ – Vị này là Chiên Hiên Hầu của nhà Trần – Trần Kiện.

- Thưa hoàng tử, hần là Chương Hiên Hầu ạ!

Một người ngồi bên cạnh khẽ nhắc. Hơi sượng lại nhưng Thoát Hoan vẫn cười:

- Suýt nữa ta quên. Hần là Chương Hiên Hầu Trần Kiện.

Ánh mắt An Tư trên kia tối sầm. Một nỗi hận dâng lên trong lòng nàng. Trần Kiện vốn là quý tộc họ Trần, còn là nghĩa tử của Chiêu Minh Vương Trần Quang Khải. Bây giờ hần bán nước cầu vinh, thật là cái nhục nhà của dòng tộc họ Trần:

- Thì ra người dẫn đường truy đuổi quân Trần. Người rất khá!

- Hai lần trước, chúng ta đã giết chết được một vài tướng nhờ vào sự chỉ đường của hần. Tuy nhiên, Trần Quốc Tuấn thì...

Quốc Tuấn là quan đầu triều, oai nghi lẫm lẫm. Mấy lần bắt hụt, chứng kiến cách ông xử lý loạn mà không rối kia, quả thật khiến người ta sinh lòng ái mộ. Chỉ tiếc là mỗi người có một quê hương. Buổi chia tay lại hiện về, làm đau lòng A Khắc nhĩ... Hải San nàng....!

- Hoàng đệ... Chuyện của Chương Hiên Hầu theo đệ phải làm sao?

- Ngày mai Minh Lý Tích Ban hãy đưa Trần quan nhân đi theo đường bộ về Đại nguyên triều – A Khắc Nhĩ liếc khẽ về hướng An Tư, khoe miệng nhếch lên. Nàng gián điệp này hiện thời cũng có thể thay hần, nhờ đi một cái gai:

- Hay lắm. Cứ làm theo lời hoàng đệ. Đợi khi thiên triều thắng lợi, sẽ đưa quan nhân về nước, cùng với An Nam quốc vương trị nước, chấn dân.

- Cảm tạ hoàng tử! Cảm tạ vương gia!

Lũ bại hoại bán dân hại nước, dù nơi nào cũng không thể tha thứ. Mượn tay nhà Trần giết Trần Kiện đi, cũng là một cách diệt đi mầm hậu họa. Quê hương còn phản bội thì đối với một mảnh đất xa lạ, ai tin được lòng người có đổi trắng thay đen?

15. Chương 15: Trận Chiến

- ... Hoàng đệ... Ta cũng mới nhận được tin báo. Bọn vua quan nhà Trần đang tập trung lực lượng tổng phản công. Tuy binh lực không đông, khí giới thiếu thốn nhưng bọn chúng cứ thoát ẩn thoát hiện trong dân chúng. Nhiều trận bất ngờ, có khi xông ra cướp lương thực, khiến chúng ta tổn thương không ít.

- Tập trung càn quét. Bất cứ nhà nào gần khu vực phát hiện ra bọn binh lính nhà Trần đều đốt sạch. Không còn chỗ nấp, chúng phải lộ mặt ra thôi.

Mùa khô sắp tới. Nơi Đại Việt thời tiết khác hẳn Nguyên triều. Không hợp thủy thổ, e là sẽ còn nhiều khó khăn. Tập trung lực lượng để nhanh chóng giải quyết bọn quan quân nhà Trần là tốt nhất... Tay nắm chặt, Thoát Hoan dứt khoát:

- Ta đã cử hai tướng quân Toa Đô và Ô Mã nhi dẫn quân vào Thanh Hóa để truy đuổi vua Trần. Bắt được hần ta, sợ gì chúng chẳng đầu hàng.

- Nhưng phải kết thúc trước khi mùa khô đến. Thời điểm đó, chúng ta sẽ gặp nhiều bất lợi, hoàng huynh à...

- Ta biết chứ, đệ đừng lo!

Một tên lính từ ngoài vào báo:

- Tâu hoàng tử... Thiên triều có cử người mang mật thư đến.

Thoát Hoan cầm lá mật hàm xem qua, giọng vui vẻ:

- Phụ hân đã chấp nhận cung cấp thêm lương thực. Vài ngày nữa, đích thân mẫu thân đệ sẽ giải lương sang tiếp viện.

Mẫu thân?

Bà là Quận chúa Nguyên triều... Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ nhớ rất rõ điều đó. Bà không phải là một người mẹ. Trong lòng A Khắc Nhĩ, bà giống tướng lĩnh hơn là một người thân.

Mẹ sắp đến. Vậy mà hân không có cảm giác vui sướng khi sắp được gặp bà. Có lẽ từ nhỏ thời gian theo học cung kiếm, luyện giáo gươm quá nhiều, không có nhiều cơ hội ở bên mẫu thân. Mà mẫu thân của hân cũng ít gặp con. Bà thường luyện bắn tên, luyện đến thuần thục. Nhờ vậy, bà đã trở thành nữ dũng sĩ lừng danh Mông Cổ, với thành tích một mũi tên xuyên qua 3 con ưng đang xé gió trên trời.

Chim bay cao... Tự do thoải mái... Hải San của hân... bây giờ có lẽ đang ở bên những đồng bào của nàng. Mãi mãi không bao giờ nhìn thấy nhau được nữa, Hải San là san hô biển, trở về biển cả mới có thể tiếp tục sinh sôi.

- Thưa hoàng tử... Tướng quân Lộc Nhĩ Đa trong cuộc giao chiến ở Trường Yên đã bắt được một tướng Trần. Hân ta tuy già nhưng sức lực lại như thần, giết được không ít người của ta rồi mới bị bắt. Hiện đang ở bên ngoài...

- Thế à? Vậy cho hân vào đây thử xem sao. Ta cũng chán cái lũ a dua nịnh hót nước Nam rồi. Thêm một tên khí phách, thử chút trò mới lạ.

- Tuân lệnh!

Quân lính vừa áp giải một người đàn ông tuổi độ lục tuần vào trong. Vừa thoáng thấy mặt ông ta, lão tướng già bên cạnh Thoát Hoan bỗng nhiên thất sắc. Ông ta thì thầm gì đó vào tai của Thoát Hoan. Vị hoàng tử Nguyên triều ngẩn ra, rồi nhanh chóng xua tay:

- Ta thấy trong người hơi mệt. Hoàng đệ, việc thẩm vấn tù nhân không cần nữa. Đệ cũng về nghỉ sớm.

Quay sang đám người áp giải, Thoát Hoan hơi gằn giọng:

- Mang lão ta nhốt vào ngục. Canh giữ cẩn thận.

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ nhíu mày:

- Hoàng huynh khoan về đã... Thực ra hân ta là ai?

Vừa lúc này, rõ ràng hoàng huynh có nhìn về phía hân. Tuy rất nhanh, nhưng A Khắc Nhĩ cũng nhận thấy sự bối rối trong ánh mắt của người. Tướng này tuổi tác như vậy, có lẽ 27 năm trước đã từng tham gia cuộc chiến đã qua. Nhưng tại sao khi mới nhìn thấy hân, Xích Gia Lâm và hoàng huynh lại có vẻ đề phòng?

16. Chương 16: Lão Tướng Nhà Trần

Người bị bắt là lão tướng. Dáng vóc khỏe mạnh, làn da rám nắng. Bộ râu bạc cắt ngắn, ánh mắt sáng rực, rất có khí phách trên sa trường:

- Hân có nhiệm vụ gì?

- Thừa phó nguyên soái, là vận lương. Tiểu tướng và quân sĩ bắt được hãn và một xe gạo nhỏ trên đường. Hãn đã đẩy xe gạo đó xuống sông, không để ta cướp được:

Có lẽ là chính sách của bọn người nhà Trần. Vườn không nhà trống, không để lại lương thực, để chúng ta trong hoàn cảnh lạ phong thổ, không quen khí hậu một nơi, bọn hãn sẽ phản công nhỏ lẻ, sau đó tổng tấn công:

- Số lương thực đó, không phải chỉ là toàn bộ lương thực trong dự trữ của các người chứ? Số vừa được chuyển tới, ở đâu?

Lão tướng vẫn không nói. Và A Khắc Nhĩ cũng thừa hiểu, có giết chết ông cũng vậy thôi. Những người này dù chết vẫn tự hào vì mình đã chết vì Tổ quốc.

- Mang ông ta cởi toàn bộ y phục, phơi nắng ngoài trời. Cứ một canh giờ dùng roi quất một cái thật mạnh, sau đó dùng muối xát vào vết thương trên người. Tới khi khai hoạc chết. Nhanh đi!

Không ai giao công việc vận lương ột ông già, chắc chắn chỉ là kẻ nhĩ binh. Chúng hy sinh ông ta để đánh lạc hướng, vận lương bằng đường khác. Để xem cái đám dân Đại Việt ấy, ngoài tình yêu nước, sự yêu mến giống đồng loại là có hay không?

Cũng trong khi đó, một toán quân Đại Việt trong rừng không ngừng quan sát tình hình. Thấy người bị treo lên, lòng họ đau như xát muối. Vừa lúc ấy, một toán người với một số xe lương thực khác cũng vừa tới. Dẫn đầu là một viên tướng còn khá trẻ:

- Gia gia của tôi đâu?

- Lão bá...

- Gia gia đâu?

Người đứng đầu biết cũng không giấu được, đành đáp lại:

- Gia gia của cháu bị bắt rồi. Chúng ta bị quân Nguyên phát hiện. Gia gia của cháu đã đánh lạc hướng bọn chúng. Hiện giờ...

- Hiện giờ thế nào?

Theo ánh mắt của người ấy, viên tướng trẻ nhìn sang phía trại giặc. Bọn chúng không cần giấu giếm mang người ra bãi đất trống, cứ 1 canh giờ là 1 roi. Vết trầy thì xát muối vào.

- Bọn chúng không phải là người mà... Tôi phải sang đó cứu gia gia....

Từ nhỏ hãn yếu ớt, mẹ lại không còn, cha thì bận việc quân đội ở xa, gia gia đành phải đi xin sữa cho hãn bú. Ông vừa là gia gia vừa là cha mẹ. Tình cảm hai mươi năm, làm sao đang tâm nhìn ông bị hành hạ nhẫn tâm:

- Phải cẩn thận! Đừng để bị bắt nhé.

- Dạ.

Đêm tối trời, những lều trại vẫn còn sáng rực ánh đèn.

- Gia gia!

Bên cọc gỗ, ông lão thẳng thốt hét lên:

- Con sao lại tới đây, chạy mau đi Trần Văn. Bọn giặc mang ta ra làm mồi, không phải là con không biết chứ?

- Con biết... Nhưng lòng dạ nào con nhìn gia gia bị bọn khốn nạn đó hành hạ. Gia gia, mình đi đi!

- Con...

Xung quanh đèn đuốc sáng choang. Vốn đã là như thế, Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ chờ sẵn, nụ cười trên môi, đầy đe dọa:

- Một đứa cháu hiếu thảo. Đúng là sức mạnh của tình thân.

Viên tướng trẻ lại bị bắt dù chống đối rất ngoan cường. Thoát Hoan trong một góc khế kiềm tiếng thở dài. Cuộc đời là một chuỗi ngày trở trêu. Hàng vạn con người trong cuộc chiến lại có thể gặp nhau, ràng buộc nhau trong trò đùa số phận. A Khắc Nhĩ có thể giết tất cả những người Đại Việt nào khác, nhưng với ông cháu nhà này, giết họ, liệu có là một tội ác không?

- Hoàng đệ...

Thoát Hoan lên tiếng gọi. Trần lão cũng đã nhìn ra vị tướng già sau lưng hắn, một chút ngạc nhiên nhưng sau đó là sự bình thản. Gặp nhau nơi chiến trận, vốn là một chuyện rất bình thường:

- Hoàng đệ... Lão tướng này hơn hai mươi năm trước cùng Xích tướng quân có chút ân oán. Đệ có thể cho Xích tướng quân mượn... Có vài điều muốn nói với hắn ta.

Nói gì? Là kẻ thù trên một chiến trận, vốn không tồn tại những mối quan hệ đó. Lần đầu tiên A Khắc Nhĩ gặp cảnh này. Linh cảm của hắn mơ hồ về một bí mật đằng sau. Song người ta không nói, vốn là không muốn nói. Hắn không muốn truy vấn những việc có thể làm họ khó xử:

- Được rồi... Đệ về trại.

Hắn và Thoát Hoan hôm trước đã sắp đặt một kế hoạch. Mượn tay An Tư, làm như thư hàm mật bị bại lộ, cho quân Đại Việt biết đường Trần Kiện đi qua. Chúng có lẽ bây giờ đã truy sát tới nơi, có thể đã giết luôn tên bán nước đó. Đất nước nào cũng vậy, những kẻ phản bội quê hương thường bị căm ghét tận xương. Một tên quân đến bên thông báo:

- Tàu vương gia... Quận chúa đã đến trại rồi.

Mẹ tới. Dù sao cũng phải đi gặp mặt bà. A Khắc Nhĩ vừa định bước ra cửa lều thì tên quân vội tiếp lời ngay:

- Tàu vương gia... Quận chúa hiện đang ở bên trại của hoàng tử. Dận là không được quấy rầy.

17. Chương 17: Tổ Quốc

- Cha!

Minh Minh Thượng Ảnh Nguyên vẫn cung kính chào ông. Người đàn ông này, dù sao cũng là cha của người bà từng gọi là chồng, có những tháng ngày hạnh phúc. Tuy nó chỉ là giả tạo, và qua thật là nhanh:

- Quận chúa.

Trần Kiện chưa bao giờ thừa nhận nàng dâu này. Chẳng qua con trai ông 27 năm trước ngộ biến tòng quyền. Cưới Minh Minh Thượng Ảnh Nguyên, sau đó âm thầm thu thập tin tức của quân Mông. Thật ra là một loại nội gián. Hai bên đều dùng trong chiến tranh. Kẻ thua cuộc chính là kẻ mềm lòng trước. Quận chúa Minh Minh Thượng Ảnh Nguyên đã mềm lòng. Bà đã thua...

- Trần Tú vẫn tốt chứ cha? Chàng vẫn...

Người đàn ông đã làm thay đổi cuộc đời một quận chúa, 27 năm trôi qua mà mỗi lần nhắm mắt lại, Minh Minh Thượng Ảnh Nguyên vẫn còn hình dung rất rõ từng đường nét trên gương mặt. Bây giờ gặp lại, ông liệu còn nhận ra người từng là vợ mình không?

- Con tôi vẫn khỏe. Nó có một đứa con trai, tên là Trần Văn.

Chàng đã có vợ. Không có gì lạ cả. Đàn ông vốn phải nói dối tông đường.

- Con cũng có với chàng một đứa con. Nó tên Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ, cũng dẫn quân tham gia cuộc chiến này.

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ? Ông nhớ tới viên tướng trẻ với đôi môi mím chặt đã ra lệnh cho người hành hạ ông. Cháu nội? Không. Không thể gọi nó như vậy. Bàn tay này đã bao giờ bồng cháu? Ông cũng chưa từng dắt nó đi trên bờ cát, công cháu tắm mưa, dẫn nó đến chỗ lão sư xin học võ, như ông đã làm với Trần

Văn. Giờ nó đứng về nơi đã nuôi nó lớn. Nó thuộc về vùng đất khác. Cùng chảy chung một dòng máu, nhưng ông và người nó phải gọi là cha không hề một ngày dạy dỗ nó. Không thể gọi là cháu, là con...

- Cám ơn quận chúa đã nuôi nó khôn lớn. Nhưng nó mang họ Thượng Nguyên, là người Mông Cổ. Không phải họ Trần, không phải là dân Đại Việt. Tôi chỉ xin quận chúa một điều, khi nào ra trận, nghe tướng xưng tên là Trần Văn hay Trần Tú, đừng cho cháu tôi ra đối địch. Nó sẽ giết chết cha hay em nó, đó sẽ là niềm đau suốt cả một đời.

-Thưa cha... Con biết...

Từ lâu, bà không còn hận họ nữa. Lợi dụng tình cảm, không phải là bà cũng từng nghĩ sẽ dùng nhan sắc và bạc vàng quyến dụ để Trần Tú phản bội lại quê hương. Hắn ta biết rõ những góc ngách Đại Việt, chắc chắn sẽ hoàn thành được bức bản đồ Đại Việt, khiến thiên triều tất thắng nhanh hơn. Trách chẳng là người giăng bẫy lại sợ ý vương chân vào bẫy. Bà đã yêu. Không ai lý giải được tình yêu.

A Khắc Nhĩ lặng lẽ rời khỏi lều. Chỉ một chút thôi, nhưng mọi chuyện đã rõ ràng rành. Thân thể đứa con lai giữa Nguyên triều và Đại Việt. Tổ quốc Mông Cổ hùng cường của mẹ, lại có lòng tham muốn nuốt chửng đất nước của cha. A Khắc Nhĩ không sống trên mảnh đất này ngày nào. Hắn không lưu luyến, không mắc nợ gì vùng đất ấy... Nhưng một con người của Đại Việt lại cùng hắn có mối liên hệ thâm tình.

Bàn tay này...

Hắn đã chính tay tra khảo ông nội mình. Bắt giữ đứa em cùng cha khác mẹ. Hắn không hối hận. Không biết là không có tội... Nhưng bây giờ biết rồi, có thể tiếp tục làm như không biết, bình thản rập mình trên lưng ngựa, chém giết những người là đồng hương vô tội của cha mình?

Hắn cười. Cười trên hoàng hôn đang nhạt phai dần sắc đỏ. Cười vì không thể khóc. Cười vì không thể làm sao xóa đi cảm giác nặng nề đang đè nặng trong lồng ngực. Tại sao mọi việc bỗng trở nên nhẹ tênh như thế? Tại sao trong một thời gian ngắn, hắn lại phải đối mặt với bao nỗi đau của sinh ly, rồi sau đó là đối diện thứ thâm tình đáng lẽ không nên xuất hiện trong đời mình. ...Tình phụ tử, tình yêu đôi lứa. Sao lại thật quá đau?

Không khóc, có thể làm gì ngoài việc cứ bật cười? Dù lòng đang muốn khóc, khóc thật to!

Lau lại ngọn giáo từng nhuộm máu bao người, Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ bỗng ước, trước mặt hắn sẽ hiện lên bóng người đang mong nhớ. Bờ vai nàng dù mảnh khảnh nhưng ít ra lúc này, hắn đang cần một chỗ tựa đầu.

Không có gì cả. Hải San như một giấc mộng. Đến khi tỉnh lại, trong tay không giữ lại cái gì thuộc về nàng cả. Chỉ có gương mặt thanh tú là tồn tại trong trái tim hắn. Nhắm mắt lại là hình dung rất rõ từng đường nét, có lẽ đó gọi là khắc cốt ghi tâm! Dòng máu này có một nửa giống nàng. Nhưng chỉ là một nửa mà thôi. Cũng đôi tay này, ta đã nhuộm xuống đất tổ quê cha bao dòng máu có một nửa giống mình như thế.

Đầu óc trống rỗng, không còn tập trung vào một thứ gì. Lần đầu tiên trong đời như vậy đấy. Nên bây giờ xem như ta học đòi lãng mạn, thả hồn mà nhớ đến nàng, cô gái nhỏ – Hải San! Dưới bầu trời này, nàng đang làm gì nhỉ? Nhìn lên những ngôi sao mà nhớ... Nhớ đêm chia ly vĩnh biệt của chúng ta. Chia tay không bao giờ gặp lại. Đó thực sự là một cuộc biệt ly vĩnh viễn, bởi càng lưu luyến, càng mong gặp gỡ sẽ càng thấy đau lòng. Ta yêu nàng, nhưng ta không nghĩ, ta sẽ sống cô độc như thế mãi vì nàng. Ta còn gánh trên vai trách nhiệm. Đàn ông thì phải nối dõi tông đường. Ta đã nghĩ, sau cuộc chiến, ta sẽ lập một tiểu thư nào đó làm chính thất. Sau đó sinh ra một hài tử. Cuộc đời ta sẽ tiếp tục trải qua những ngày lạnh lẽo, sống vì trách nhiệm và bổn phận, cho đến khi nhắm mắt xuôi tay.

Con người tham lam lắm, Hải San à!

Mấy ngày trước ta lại nghĩ tới 1 khả năng khác. Đó là làm cỏ Đại Việt, buộc chúng xưng thần rồi cống nạp lễ vật. Món lễ vật bắt buộc chính là nàng Hải San mà ta mong nhớ. Lúc đó nàng sẽ một lần nữa vì non sông gấm vóc mà gắn bó bên ta cả một đời. Chúng ta không cần ở bên nhau mà lòng cứ nghĩ tới hai chữ quê hương nặng nề trói buộc kia. Nhưng rồi bây giờ, chuyện lại một lần nữa thay đổi. Mảnh đất đó cũng góp phần tạo ra ta. Ta không biết mặt cha, nhưng cũng không thể xem như không biết mà thẳng tay như trước. Ta đã có chút e dè và sợ hãi. Biết đâu người ta giết lại là người thân thuộc của mình? Ta đang hoang

mang... Rất hoang mang, Hải San bé nhỏ ạ! Ta muốn vùi mặt vào tóc nàng trong phút chốc. Ngày mai lại phải tiếp tục ra chiến trận trong khi ngọn giáo cầm tay đã thoáng run run.

- Bẩm thất vương gia...

- Chuyện gì?

- Bẩm Thất vương gia... Tin thám tử hồi báo, tướng quân Toa Đô đã chiếm xong vùng Thanh Nghệ, đóng ở Trường Yên để ổn định lực lượng và tìm kiếm lương thực. Hiện nay quân đội cơ bản đã ổn định, đang chờ lệnh tiến công

- Bẩm Thất vương gia, cũng có tin mật báo, bọn vua quan nhà Trần đang tạm lánh vùng xứ Thanh. Hoàng tử muốn tướng quân Toa Đô tiếp tục truy kích, chừng nào bắt được vua quan bọn chúng mới yên.

- Hoàng huynh đã hạ lệnh?

- Bẩm vương gia, hoàng tử đã hạ lệnh cho Ô Mã Nhi tướng quân cùng ra Thanh Hóa để hỗ trợ tướng quân Toa Đô. Đại quân đã xuất phát được 1 ngày.

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ giật mình. Đôi mày rậm nhíu lại. Mấy hôm nay có lẽ việc gặp lại người cũ khiến hoàng huynh ít nhiều bối rối. Chia nhỏ đạo quân khi đang chiến thắng, khác nào tự giảm bớt sức mạnh của mình. Bất vua quan nhà Trần vốn là quan trọng, nhưng nồm nóng thế này sẽ rất khó thành công. Huống chi vượt một chặng đường xa như thế, xứ Thanh lại không thông thuộc địa hình, chỉ sợ chưa bắt được vua Trần, quân lính đã tổn hao vì đường xa lại không quen thủy thổ.

-Ngày mai tiếp tục tấn công, tiêu diệt những tên chống đối. Bọn chúng tuy lực lượng ít nhưng lâu dài mà không diệt sẽ gây hậu quả khôn lường. Tiếp tục mang các con tin ra ngoài thành. Khi phát hiện địch, giết chết không tha. Nghe rõ chưa?

- Tuân lệnh!

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ đã chọn tổ quốc nuôi hấn lớn từng ngày. Đại Việt quê cha – người cha không biết có hấn trong vòng xoáy chiến tranh vốn cũng không có cảm tình gì với A Khắc Nhĩ. Cha con tuy là tình thâm huyết nhục nhưng dòng máu đó chỉ chảy trào khi nó được nuôi dưỡng bởi yêu thương..... Không biết không quen thì có gặp nhau cũng chỉ xem nhau như người xa lạ. Tình thương gượng ép, thế thì đừng có còn hơn.

Như hấn đã từng nói với Hải San. Mỗi người có một tổ quốc, một trách nhiệm. Có chết cũng sẽ chết vì tổ quốc đã nuôi dưỡng mình đến lúc trưởng thành.

18. Chương 18: Thâm Tình

- Trần tướng quân!

Đó là một người có vóc dáng cao gầy. Đôi mắt tinh anh sáng rực trên gương mặt đen sạm. Mái tóc muối tiêu bối gọn sau chiếc khăn dày.

- Tình hình phía quân Nguyên thế nào?

- Bẩm tướng quân, quân Nguyên cũng án binh bất động. Tuy vậy, mấy hôm trước bọn chúng đã mang tù nhân ra tra tấn công khai. Trong đó có...

- Anh cứ nói đi!

- Có Trần lão tướng quân. Công tử không chịu nổi nên đã... đã... đã đến cứu lão tướng quân. Nhưng bị quân Nguyên bắt. Hiện không biết sống chết thế nào.

Cha và con trai đều lọt vào tay giặc. Đương nhiên là Trần Tú cảm thấy choáng váng. Nhưng ông vẫn hiểu, không thể vì sự choáng váng đó mà mất đi bình tĩnh. Đây là chiến trận chứ không phải là một cuộc chơi.

- Tiếp tục theo sát tình hình. Ta nghĩ quân Nguyên không lâu sau sẽ hành động.

Không cần đợi lâu, đã có người vào báo:

- Tàu tướng quân. Quân Nguyên tiếp tục mang tù binh ra khoảng đất trống mà hành hạ. Có cả... có cả lão tướng quân và công tử. Họ đang...

....Bên ngoài trại có những chiếc hố lớn. Một số quân Nguyên đang cùng nhau tiếp tục đào thêm nữa. Những tù nhân bị bắt được tập trung thành một nhóm. Trước mắt họ là cuốc, thuổng và những đoạn dây.

- Có hai sự lựa chọn cho các người. – Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ lạnh lùng – Cầm lấy cuốc đào đất và dùng dây để trói tay. Chỉ có thể chọn 1 thứ.

Những tù binh nhìn nhau. Thật ra hẳn muốn gì?

- Những hố kia... sẽ...

- Sẽ đặt những cọc gỗ vót nhọn đầu. Đó là những cái “bẫy người” để giết chết đội quân ở trong kia.

Đám quân lính lại mang ra những hộp gỗ to. Bên trong là hỏa dược.

- Một lát nữa ta sẽ đốt hết khu rừng trước mặt – Đó là một khu rừng thưa nhưng A Khắc Nhĩ chắc chắn quân lính nhà Trần mượn nơi đó làm nơi ẩn nấp, đánh từng đợt du kích vào quân Nguyên – Ta đã cho bịt hết các lối ra. Chúng chỉ có đường này mà thoát. Lúc đó những hố bẫy này sẽ tiễn chúng đi. Rất nhanh...

Mặt những người tù binh tái nhợt. Họ hiểu ý đồ của hắn. Cầm cuốc đào hố chôn góp phần chôn những người đồng đội hay trói tay để chết chung cùng họ. Mỗi người phải lựa chọn. Sống hay chết chỉ cách nhau có một mảy lông.

Mưu mô vừa tàn nhẫn lại vừa thực tế. Lại buộc người ta phải lựa chọn giữa bản thân và tình cảm với đồng bào. Trần lão bước lên một bước. Ông cúi xuống mở dây. Những người khác cũng bước tới. Họ đều chọn những sợi dây. Gương mặt bình thản, không hề sợ hãi... Biết trước là không thể giúp gì cho những đồng đội, nhưng cũng không thể để bàn tay mình một lần nào đó vô tình đẩy đồng bào ruột thịt vào cái chết thương tâm. Đó là khí phách của những người lính trận, của một quốc gia nhỏ bé, nơi hắn mang một nửa dòng máu dù không có thâm tình.... A Khắc Nhĩ đến gần bên Trần lão. Tay hắn cầm lấy đoạn roida.

Giọng thoảng nhẹ, chỉ đủ để ông nghe:

- Gia gia... Con bất hiếu. Nhưng con phải làm rồi.

Nó đã biết. Trần lão nghẹn ngào với khóe mắt cay cay. Ngọn roi quất xuống da thịt ông, không đau. Ông đau vì một điều khác. Thâm tình ruột thịt, nhưng trở trêu thay lại phải đặt giữa trách nhiệm của con dân với quốc gia yêu dấu của mình:

- Gia gia hiểu... Gia gia không có tư cách trách gì con cả...

Ngọn roi thoảng chùn lại, nhưng rồi lại tiếp tục quất tới. Hắn mím chặt môi:

- Xem xét động tĩnh. Nếu chúng không xuất hiện, hãy dùng hỏa dược, đốt sạch cho ta!

Lửa... Lửa bao trùm cả khu rừng. Gặp mùa gió, nó càng mạnh, trở thành một hung thần hủy đi mọi thứ. Đến lúc này, Trần Tú không thể bình tĩnh nữa. Ông đành ra hiệu:

- Nhanh... Thoát khỏi nơi này...

Phía ngoài đã có quân Nguyên chờ sẵn. Những ngọn giáo dài, giáo móc ngهنهدón. Đội cấm tử quân Trần chỉ có một số ít là quân chính quy, được tập luyện đường gươm mũi kiếm, còn lại là trai tráng trong làng, sớm hôm chỉ biết cày cuốc, lưới chài, võ nghệ trợ trợ vài đường, đương nhiên so với Nguyên quân anh dũng thiện chiến không thể sánh bằng. Cuộc chiến này đương nhiên không khó để đoán được kết quả. Trần Tú vùng gươm, xông pha giữa đám loạn quân... Vừa chống đỡ vừa lùi dần...

- Cha!

- Con... Tú, coi chừng... Coi chừng đó con... Con!

Phía kia, trên lưng ngựa, nhàn nhã nhìn cảnh chém giết điên cuồng trước mặt, Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ cũng giật mình. Tiếng gọi cha của gã đó... Gọi con của gia gia... Kẻ vừa sa xuống những hố bẫy, chính là... Cha ruột của mình.

Tâm tình của Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ thực sự rất phức tạp. Từ nhỏ đã quen cảnh không cha, sống cùng với mẹ cũng chỉ vài năm. 8 tuổi đã gò mình lên lưng ngựa. 14 tuổi tham gia vào đạo quân chinh phạt đầu tiên. Giết người, nhìn người chết, đã gần như là một phần cuộc sống. Võ tướng là thế... Những khi về lại nhà, gặp mẹ, chỉ là vài câu hỏi han vội vã rồi hai người lại trở lại nhà, tiếp tục cuộc sống của mình. Chưa bao giờ có cha. Và có lẽ người cha đó cũng không biết trên đời này có một đứa con là hắn. Bây giờ hắn đứng đây, trong khi cha hắn lại sa xuống hố đầy chông và cọc nhọn. Bấy đó do chính con trai mình tạo. Nơi tuổi vàng, chắc người không thể ngờ. Đáng lẽ có thể quay đầu lại. Có thể tiếp tục vọt ngựa trở về trại. Đám quân Đại Việt la liệt trên mặt đất, chỉ còn lại vài người đang cố gắng vùng vẫy chống chọi... Trận này hắn thắng rồi...

Nhưng có cái gì đó bứt rứt... Rất bứt rứt... Đầu óc hắn trống rỗng... Không thể... không thể quay ngựa, khi chưa biết người đó sống chết thế nào. Điều này gọi là không nỡ, gọi là sự ràng buộc vô hình của một thứ tình cảm, người ta gọi đó là tâm tình:

- Tướng quân...

- Thất vương gia...

Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ đã thúc ngựa vào trong vùng chiến địa. Đến bên hồ không, nơi người đó đã ngã nhào:

- Bùm...

Một thân cây to vừa bị lửa tấp ngã gục. Khói bốc lên cuộn cuộn. Thượng Ảnh Nguyên quân chúa cũng vội vàng thúc ngựa đến nơi.

Trong màn khói mịt mờ, A Khắc Nhĩ đang đứng... Sát bên là Trần Tú... Trên cổ A Khắc Nhĩ là ngọn giáo nhọn hoắt:

- Lập tức hạ lệnh, cho tất cả lui quân! Thả tất cả tù binh nữa... Mau lên!

Cha đang bắt con trai uy hiếp. Thật sự trở trêu... Thượng Ảnh Nguyên cười lên như điên dại. Giọng bà lạnh như băng:

- Nó tên là Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ. Là con của tôi với chàng... Nếu giết được thì chàng cứ giết nó đi!

19. Chương 19: Quyết Định

Lưỡi giáo kề ngay cổ, không ngờ Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ cũng có ngày này. Nếu không phóng lại nơi hố đầy chông và cọc nhọn đó, nếu không nhìn xuống, có lẽ không phải sa vào hoàn cảnh này. Chiếc hố đó, không ngờ bên cạnh từng có một gốc cây đại thụ từng trú ngụ. Cây đã chết, song bộ rễ vẫn còn cắm sâu vào đất. Và người kia khi rơi xuống lại rất bình tĩnh tóm lấy, lấy đà đảo người, đáp nhẹ chân xuống những chiếc cọc được vuốt nhọn đầu. Không trách người ta được, chỉ trách là mình đã quyết định sai. Ngọn giáo trong tay Trần Tú rõ ràng đã run lên. Nó không kề sát vào cổ hắn nữa. Bốn mắt lại vô tình có thể chạm phải nhau.

Hắn là lạnh nhạt... Còn ông... Ông là một nỗi đau đớn bàng hoàng:

- Con là...

Đứa bé ông từng áp tay vào bụng hàng ngày để nghe nó đập. Mặt tươi cười và háo hức dù trong lòng thì lạnh nhạt, cứ nghĩ tới cảnh từng người dân ngã xuống dưới vó ngựa ngoại xâm. Bây giờ nó lại lớn đến thế, lại đang cầm giáo, máu nhuộm trên lưng áo. Máu đồng bào của ông... Và tay nó đã cầm roi quất vào gia gia, quất vào đứa em chung dòng máu. Nó là kẻ thù của đất nước ông.

Đau lắm! Đau đớn lắm! Nhưng ông không hối hận bởi ngày xưa đã đóng trọn vai trò nội gián, khiến hai mẹ con trở về Nguyên trong nỗi nghẹn ngào. Bị chồng phản bội, cha bỏ rơi song ông tin là hai người ấy sẽ không hề hận. Đơn giản, hai bên đều có sự chọn lựa giữa quê hương và tình cảm. Ai cũng không thể bỏ lại trách

nhệm với quốc gia, đối đầu nhau đêm nay là chuyện không tránh khỏi. Trong màn lửa, ông lại nghe tiếng kêu thét của những người đồng đội. Tay cầm giáo lại xiết chặt, sát vào cổ đứa con hơn:

- Lập tức hạ lệnh lui quân!

Mắt Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ nhắm lại. Ông đã chọn và hấn cũng đã quyết tâm:

- Tất cả tiếp tục tiến lên. Tuyệt đối không để một tên Đại Việt nào sống sót.

Giết gà có phải cần dùng dao mổ trâu. Đạo quân này chẳng qua chỉ là một đám quân du kích, tuy cũng có thể làm Nguyên quân thương tổn nhưng không lớn. Mạng sống của Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ không phải là cần thiết hơn sao?

- Tiến quân!

- Người dám...

Lưỡi giáo đã động mạnh. Máu rỉ ra từ vết thương của A Khắc Nhĩ, nhuộm đỏ tay Trần Tú. Nhưng rõ ràng ông không thể xuống mạnh tay hơn:

- Tại sao lại không dám? Không trận chiến nào là không cần thiết. Không có tên địch nào là không cần giết. Trong chiến tranh, đôi khi một tên tiểu tướng có thể giết nguyên soái, có thể làm xoay chuyển trận chiến. Mẹ... – Con không phải là nhân vật không thể thay thế. Đúng không?

Môi Thượng Ảnh Nguyên giật giật. Bà chưa hề phải đối diện với nỗi cay nghiệt đến thế này. Cả nhà ba người, lại phải giết một người để giành thắng lợi trong cuộc chiến. Người quyết định là bà, không phải là rất cay nghiệt sao?

- Người...

Nhưng ông đã không để bà một mình quyết định. Ông đẩy A Khắc Nhĩ ra, lao vào vùng lửa, nơi có những đồng đội đang chiến đấu. A Khắc Nhĩ cũng đã nhặt lại thanh đao. Cũng không bỏ qua. Mắt Thượng Ảnh Nguyên nhòa lệ. Trước mặt bà, chồng và con trai đang giao đấu. Những đường đao, mũi giáo loang loáng quện vào nhau phát ra âm thanh rồn rảng. Lửa cháy... cháy bùng khắp nơi. Còn có hơi khói càng lúc càng trở nên mù mịt. Hai kẻ đó vẫn không hề dừng lại. Lửa đã táp tới hai người. Quanh đó là tiếng người gào thét... Có vài kẻ bị lửa bén vào, bùng lên như một ngọn đuốc sống. Bà phải ngăn họ lại, phải bảo họ rời khỏi nơi này... Phải đi thật nhanh!

Nhưng bằng cách nào?

Bà nhìn thấy thanh kiếm nằm chơ vơ dưới đất:

- Dừng lại... dừng lại đi!

Cũng trong lúc đó, mũi tên trong tay Thoát Hoan trên đài quan sát cũng nôn nóng lao đi...

- Xoẹt!

Mũi tên vút qua Thượng Ảnh Nguyên, làm bà chết sững mà dừng lại trong chốc lát... Lưỡi kiếm cũng đâm chéo đi so với dự định ban đầu.

- A!

Một tiếng rên khẽ. Bà càng quýnh quáng rút vội lưỡi kiếm. Lưỡi dính máu... Dù là không biết máu của ai.

- Mẹ...

- Con... con tha cho ông ấy đi – Vợ được chiếc áo của A Khắc Nhĩ, bà vội tóm lấy, giọng hoảng loạn – Để cho ông ấy đi đi! Mẹ van con... Van con mà...

Cầu xin là vì không muốn cha con tương tàn. Hay là bản thân vẫn còn rất yêu người đàn ông ấy. A Khắc Nhĩ bậm môi, xốc người mẹ đã mệt mỏi của mình lên trên con thân mã trung thành vẫn còn đứng yên nơi đó mà chờ chủ. Không nói không rằng thúc ngựa, vượt qua màn lửa hung mãnh càng lúc càng lan dài. Người mẹ trong lòng hấn đang run lên vì cảm xúc. Còn hấn, chân cũng đang run... Nhưng vily do hoàn toàn khác. Một bàn tay đầy máu đỏ đang bịt kín miệng vết thương... Lưỡi kiếm vô tình lúc này nhắm đúng người ông

ấy. Và hắn đã vô thức đẩy ông ra. Quyết định trong vô thức có lẽ càng đáng sợ hơn, bởi nó nói lên sự thật. Trong lòng hắn, người đó vẫn là đứng trong vai trò của một người cha...

Đôi khi hắn tự hỏi trong suốt ngần ấy năm tồn tại trên cõi đời này, mình đã bao giờ quyết định sai lầm chưa? Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ là con người thận trọng. Trước đây những quyết định dù là cấp bách trên chiến trường đều được suy xét kỹ. Trong tay hắn là tính mạng của hàng vạn con người. Chỉ cần một sai lầm là mọi chuyện không còn vấn hồi được nữa. Hắn sợ khi phải ra quyết định, sợ mình phải sai lầm. Nhưng bây giờ – hôm nay hắn đã quyết định mà không cần suy xét.

Màu đỏ của hoàng hôn hôm nay không thể thấy được. Màn đêm đang trùm phủ lên vạn vật. Xung quanh là khung cảnh tịch mịch. Tiếng dế kêu, tiếng côn trùng hò điệu nhạc. Thật hay!

Lạnh... Cái lạnh bao trùm thân thể... Trên vai hắn là chiếc áo dày cộm. Tiếc trời phương nam đang vào mùa khô, nóng ẩm... Thế mà lại thấy lạnh. Cái lạnh toát ra từ bên trong luôn rất đáng sợ. Có đắp bao nhiêu chăn chiếu cũng vậy. Còn nhớ cách đây không lâu, khi vào Vạn Kiếp cũng có lần thấy lạnh như thế. Lúc đó hắn đã ôm lấy Hải San mà ngủ. Thân thể của nàng rất ấm, khiến lần đầu A Khắc Nhĩ hắn có một giấc ngủ ngon.

Hải San! Dưới tay A Khắc Nhĩ, máu lại tiếp tục rỉ ra. Vết thương không nghiêm trọng lắm... Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ từng bị trúng những vết thương còn nặng hơn. Song, lúc đó ý chí cầu sinh trong mình hắn vô cùng mãnh liệt. Cái đau thương của da thịt đã biến thành ý chí, để Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ mạnh mẽ hơn khi trở lại, vang danh là một chiến thần. Nhưng hôm nay vết thương tuy không nặng, song A Khắc Nhĩ hoàn toàn không có khái niệm cầu sinh. Cuộc sống thật mệt mỏi. Người mẹ tưởng như góa bụa sắt đá lại yêu thương nồng nhiệt một người đàn ông bên đất giặc. Người cha ngỡ đã không còn trên đời lại có một quê hương khác. Ông đã chọn lựa... Và hắn không có nghĩa gì trong sự lựa chọn ấy. Bản thân cũng chỉ là công cụ bên lề cuộc chiến này. Người con gái ấy... Nếu có gặp lại, cũng phải chia ly và đau xót. Hai người – hai bên là hai xứ sở đối đầu nhau. Trách nhiệm làm hắn mệt mỏi và cuộc sống này ngoài trách nhiệm không còn thứ gì để lưu luyến. Mỗi sáng thức dậy, bên cạnh A Khắc Nhĩ không còn gương mặt và đôi mắt dịu dàng đó nữa. Hắn chỉ nghe những tin báo tự chiến trường, đầu óc cũng chỉ gửi ở chiến trường.

Quyết định! Một lần nữa hắn phải ra quyết định. Song quyết định lần này chỉ ảnh hưởng tới một mình hắn. Chỉ một mình hắn mà thôi. Tay A Khắc Nhĩ buông thõng... Máu rỉ ra... Đôi môi chuyển dần sang tái nhợt. Sau đêm đen là sẽ tới bình minh. Ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng vạn vật, chiếu sáng cả hắn đang chìm trong một khoảng tối đen ngòm. Nếu may mắn có thể một lần nữa thấy hoàng hôn, thấy chân trời xa nhuộm đỏ một màu... Cái không gian tịch mịch với những ngọn gió lạnh khẽ mơn man trên mặt như lời tiễn đưa dịu nhẹ một con người thoát khỏi những vương bận của cuộc sống đầy trách nhiệm, mệt mỏi và không còn có chút bình yên.

Ngủ đi A Khắc Nhĩ – ngủ đi để chờ khoảnh khắc quyết định trong đời. Khoảnh khắc từ bỏ mọi trói buộc, về với một nơi không ưu phiền, không đau đớn. Ngủ đi.....!

20. Chương 20: Hai Kết Thúc

Kết thúc 1: (Do có 2 tác giả nên có hai kết thúc nhưng cũng bàn bạc rồi. Đây là kết thúc chính thức của truyện này.

Và 5 năm sau... (Truyện hoàn)

5 năm sau...

Đại Việt nhỏ bé trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó đã trải qua 2 cuộc chiến. Máu đổ biết bao nhiêu trên mảnh đất này... Chúng ta cũng đã dốc sức chiến đấu... Dù đã thua, nhưng cũng không thẹn là đoàn quân của thảo nguyên kiêu dũng. Bây giờ quay lại đây trong tư thế một kẻ từng bại trận muốn thăm lại nơi mình chinh chiến, ầu cũng là chuyện bình thường.

Thoát Hoan lặng đi trước màu trời đang chuyển sang đỏ quạch. Không gian như rộng hơn trong cái màu hoàng hôn rực lửa đó. Xung quanh không có kỳ hoa dị thảo, chỉ có đám lau sậy rì rào tàu nhạc, tạo nên một khung cảnh làng quê thật êm đềm.

- Mẹ ơi!

Một giọng nói ngây thơ vang lên trong không gian tĩnh mịch. Thoát Hoan quay lại. Đằng xa có một đứa bé đang nắm tay mẹ. Trên những ngón tay nhỏ xíu là một bó cỏ lau. Đôi mắt ngây thơ trong veo nhìn không chớp về phía trước. Thấy người, cậu nhóc reo lên:

- Có người... có người... mẹ ơi!

Cô gái đến gần. Vóc dáng đó... thật là quen... Thoát Hoan kéo cao cổ chiếc áo choàng dài che mặt. Nhưng hành động đó dường như là vô ích. Cô gái chỉ chào hân theo lễ phép thông thường.

- Trời đẹp quá, đúng không?

Nàng ngơ ngẩn trong cảnh hoàng hôn đang xuống. Câu hỏi của Thoát Hoan như đánh thức nàng khỏi cơn mơ:

- Rất đẹp!

- Cô đang chờ ai sao?

Một thoáng im lặng... Rồi cô gái mỉm cười:

- Không ạ... Chẳng qua là cảnh hoàng hôn đẹp quá, tôi muốn nhìn thêm chút nữa thôi!

Nàng chống tay lên một ụ đất cao, mắt không rời khỏi cảnh hoàng hôn đang dần buông xuống. Màu đỏ sậm của mặt trời chiều hắt lên gương mặt thanh tú, tạo cho nàng một vẻ đẹp thuần khiết đến nao lòng. Nàng đã đến... Và nhìn nàng bây giờ, ta tin chắc, không phải lần đầu tiên nàng đến đây. Cũng không phải lần đầu nàng chống tay lên ụ đất cao này.

A Khắc Nhĩ à! Nàng không quên đệ. Đứa trẻ kia dù ánh mắt trong veo như men nhưng cũng chan chứa tia nhìn cương nghị của cha... Cái miệng đó là của đệ. Nụ cười này, ta vốn gặp trên gương mặt đệ hơn hai mươi năm trước trong lần đầu tiên đệ bắn hạ chim điêu giữa thảo nguyên. Nó chắc chắn là con trai của đệ. Giọt máu lưu lại nơi mảnh đất này của một Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ oai hùng mà Thượng Đế đã bày ột số phận đầy cay nghiệt. Vĩnh viễn nàng cũng sẽ không biết, đệ đã nằm xuống cũng chính nơi này. Đệ đã ngủ.... Trong một giấc ngủ bình yên mà khóe môi vẫn còn héo hắt nụ cười. Ta cảm nhận có lẽ đệ đã đỡ đám lau sậy trong bàn tay chai sần nắm chặt của mình là bó hoa hạnh phúc mà đệ muốn cho nàng trong mộng ước bình yên.

Ta để đệ lại nơi này. Cuộc sống Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ dành trọn cho bổn phận và trách nhiệm thì khi ngã xuống, cũng nên cho đệ chút an ổn cuối cùng. Linh hồn quanh quẩn đâu đây có lẽ sẽ mỉm cười khi mỗi năm hai người thân yêu nhất đều đến đây thăm đệ. Đệ được ngắm họ, cùng họ tận hưởng màu hoàng hôn nhuộm đỏ chân trời.

- Về thôi con... Ông ngoại đang chờ chúng ta ở nhà đó.

- Dạ...

Đứa trẻ quay sang Thoát Hoan lễ phép:

- Thưa ông... con về...

Hải San mỉm cười dịu dàng chào người đàn ông ấy. Làng chài bé nhỏ với người cha già và những con người hiền hậu luôn giang rộng vòng tay đón mẹ con nàng. Kể cả khi Hải San mang đứa con của kẻ thù địch trong lòng, gương mặt họ, ánh mắt họ vẫn sáng trong một niềm yêu thương tràn ngập:

- Con của ai cũng được. Nó là người của làng ta...

Hải San không biết hiện giờ A Khắc Nhĩ đang làm gì, ở đâu? Con người của trận mạc ấy có khi nào nhớ đến nàng, có biết hai người đang có một giọt máu kết tinh tồn tại? Chiến tranh đã mang họ đến gần nhau và hòa bình đã chia cách họ. Người Đại Việt, người Mông Cổ, có thể sẽ không bao giờ gặp lại và cũng không mong ngày gặp lại. Hải San chỉ biết, trong con tim nhỏ bé của mình, hình ảnh người trai Mông Nguyên oai phong凛冽 đứng trên đồi nhìn theo dáng mình khuất dần sau dãy núi vẫn còn tồn tại mãi. Vậy là đủ lắm rồi!

Đủ lắm rồi!

Hạnh phúc?

Chỉ thế thôi!

Lời tác giả: Đây là phần kết VTMK viết. Sau khi bàn bạc, hai tác giả quyết định chọn đây là kết chính thức cho truyện. Đời không có vẹn toàn vẹn mỹ, cuộc sống là thế, có tương hợp thì sẽ có ly tan. Tuy có buồn song tôi nghĩ đây là một kết thúc hợp lý ọi chuyện. Kết thúc của “muadongxaxam” sẽ được chỉnh sửa thành một phiên ngoại của truyện.

Ngoại truyện (Kết thúc 2 của muadongxaxam)

5 năm sau...

- Mẹ ơi! Con bắt được rất nhiều vỏ sò nè... Mẹ ơi!

Đứa bé vừa chạy vừa gọi mẹ. Gương mặt nó sáng bừng trong nắng. Trên tay là vỏ ốc to đẹp. Trẻ con làng chài có nhiều thú vui. Cả cuộc đời sống quanh biển, biển vừa là nguồn sống, vừa là nơi thay cha mẹ bày ra cho con trẻ những trò chơi.

- Mẹ... mẹ ơi... Ui da...

Đứa bé đã vấp ngã ngay trước cửa nhà. Con nít thì sợ đau. Nó òa khóc tút tút. Mấy cái vỏ ốc tung tóe khắp nơi. Một thiếu phụ vội chạy ra:

- Vọng An... Sao vậy con? Con...

Một đôi tay chắc khỏe thành linh nhấc đứa trẻ lên. Rồi giọng nói trầm ấm vừa dỗ dành, vừa nghiêm khắc:

- Con trai không nên khóc nhè.

Hải San cười thật tươi khi Vọng An trong tay người đàn ông đã nín khóc. Nụ cười lại rạng rỡ trên gương mặt nó. Trên đôi vai đen sạm mà chắc khỏe, tiếng cười thơ ngây trong trẻo hòa cùng giọng cười trầm thấp tạo nên một âm thanh thật hạnh phúc, thật viên mãn...

Phía ngoài, vị tướng trong y phục dân thường – Thoát Hoan cũng mỉm cười. A Khắc Nhĩ cuối cùng cũng đã có nơi bình yên thuộc về đệ ấy.

5 năm trước... Theo dấu máu và sự dẫn đường của con hắc mã trung thành, Thoát Hoan đã tìm thấy A Khắc Nhĩ bên đồng cỏ. Máu ướm đầm chiến bào, gương mặt nhợt nhạt. Vết thương không nặng nhưng nó không hề có ý thức cầu sinh. Thoát Hoan lại thở dài. Vị tiểu đệ đó... năm nay 27 tuổi, nhưng có bao giờ được sống choriêng mình, trọn vẹn là mình? Máu tanh nhuộm đỏ nhung y. Ngựa rong ruổi mệtnhòai chiến trận. Cần lắm một chỗ nghỉ ngơi trong thanh bình và lặng lẽ.

Cái ngày hôm đó, ngày A Khắc Nhĩ thả Hải San đi, Thoát Hoan đã cho người đuổi theo nàng. Vai trò của người con gái ấy đâu đã hết. Người muốn mang nàng làm một món quà tặng cho tiểu đệ sau khi cuộc chiến kết thúc. Cuộc đời này dài lắm nhưng chân tình thì có thể chỉ gặp được một lần. Giây phút A Khắc Nhĩ còn mơ màng trong cơn mơ, một bàn tay nhỏ nhắn đã đặt lên trán hắn. Nước mắt nhỏ xuống, mặn chát bờ môi:

- A Khắc Nhĩ...

- Hải San!

- A Khắc Nhĩ hiện tại xem như đã chết. – Thoát Hoan trao cho hắn tay nải, giọng nhẹ nhàng – Đệ đi đi! Đừng bận tâm tới trách nhiệm nữa. Hãy sống vì mình... Cả đời người chỉ có một lần thôi.

Mất đi một vị tướng tài, quân Nguyên sẽ chịu nhiều tổn thất. Nhưng cái mà Thoát Hoan có lại, chính là một người em. Thượng Nguyên A Khắc Nhĩ đã trả xong tất cả nợ nần với Nguyên quốc. Bây giờ là lúc phải sống ột nửa còn lại trong mình. Đệ sẽ hạnh phúc khi trên vai không còn trách nhiệm. Hôm nay – tất cả đều đã rạch ròi.

5 năm sau... Quay lại nơi này trong tư cách của một sứ giả, Thoát Hoan cảm thấy lòng nhẹ nhàng hơn trước. Còn nhớ lần nằm trong ống đồng dạo nọ, nhìn binh sĩ la liệt ngã xuống, tay vẫn nắm chặt lấy những sợi dây, không cho chiếc ống đồng nặng nề rơi xuống nước, càng thêm thía hơn vai trò của bản thân mình:

- Ngài là điện hạ... Ngài còn phải làm nhiều việc. Ngài còn trách nhiệm. Chúng tôi... một lần chết... coi như là đã tròn hết nợ. Đủ rồi...

Người chết chưa chắc là chấm dứt. Người sống sót sau cuộc chiến cũng chưa hẳn là may mắn. Chẳng qua là còn nợ, còn phải trả thêm đối với cuộc đời này.

Làng chài buổi chiều mặt trời đang từ từ xuống biển. Nước được nhuộm một màu rắng đỏ, đâu đây tiếng dân chài đang hát lên một khúc ca của biển. Ngày mai thuyền đầy cá, cuộc sống luôn sống trong cảnh an vui. Chiến tranh đã lùi xa như chưa bao giờ tồn tại. Vị hoàng tử Nguyên triều cũng lặng lẽ lui bước. Dưới chân là một đứa bé đang ôm chân ngài nũng nịu. Bỗng nó trên đôi tay chai sạn vì sóng gió, Thoát Hoan sáng khoái nở nụ cười:

- Soát Khoát Nhi hãy nhìn cho kỹ. Đây là quê của mẹ con...

– END –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chan-troi-khat-vong>